

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 713

DE GOUDEN SCHORPIOEN.

20 cent

Verre van nuchter lagen zij langs den weg, rustig slapend met den rug tegen de wegglooiing.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Gouden Schorpioen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Een opzienbarende zaak.

Johannesburg is, met Kimberley, Pieter Marisburg en Pretoria, zeker een van de grootste steden van de Kaap-Kolonie, met een bevolking van bijna 400.000 zielen, zwarten natuurlijk inbegrepen, en er gebeuren daar, evengoed als in een groote Europeesche stad, dingen die de algemeene aandacht trekken.

Er hebben, evengoed als ten onzent, groote diefstallen plaats, inbraken, beroovingen, moorden uit allerlei motieven — omdat de mensch nu eenmaal over de geheele aarde hetzelfde is, maar ditmaal was er toch iets gebeurd, dat veruitging boven het gebruikelijke nieuwtjes-materiaal, en waarop alle bladen, de Engelsche zowel als de Amerikaansche zich wierpen met een haast en een ijver, die getuigden dat er in lang niets van hetzelfde gewicht was voorgevallen.

Het is een feit, dat de zaak zonderling genoeg was, en zij was ook van een heel bijzonderen aard. Men fluisterde dat er reeds geheime machten aan het werk waren, die alle krachten inspanden om de zaak in de doofpot te stoppen.

Men zal aanstonds uit hetgeen volgt wel begrijpen, dat die „machten” nog niet zoo dom waren, en alle redenen hadden, een al te groote openbaarheid te vreezen.

In het middenpunt van de belangstelling stonden twee personen.

De eene was de Zwarte Danseres, en wij kunnen hieraan wel dadelijk toevoegen, dat nog geen enkele Johannesburger, onverschillig of hij al of niet tot de politie behoorde, met volkomen zekerheid kon zeggen wie de Zwarte Danseres eigenlijk was. Sommigen hadden ver-

moedens, enkele anderen bijna een zekerheid — en er waren er in heel Johannesburg maar vier of vijf geweest, die absoluut zeker waren van de identiteit van die dame.

En dat waren dan nog meerendeels vreemdelingen.

Wij willen den lezer niet langer in spanning houden dan volstrekt noodzakelijk is — het drietal dat heel precies en op zijn duimpje wist, hoe het met die geheimzinnige danseres gesteld was, waren John Raffles, Charles Brand, en hun trouwe chauffeur James Henderson.

Spoedig genoeg zal blijken, op welke wijze zij bij die zaak betrokken waren.

Te Johannesburg had juist in die dagen een besloten congres plaats, beter gezegd een bijeenkomst van diamantkoningen, fabrikanten zoowel als tusschenpersonen, handelaren en mijneigenaren, die zouden beslissen over nieuwe werkmethodes. Er had een intiem diner plaats — en daarna trad de Zwarte Danseres op, gemaskerd, voor de twintig of vierentwintig heeren, die het gezelschap uitmaakten, en wier gezamenlijk vermogen in de tientallen milliarden liep.

En van het oogenblik van dien dans af werd het wat ingewikkeld! Zooeven noemden wij twee personen die in het brandpunt stonden van de algemeene belangstelling.

Mijnheer Henry Bird, de groote diamant-handelaar, was de tweede.

Nu was het een uitgemaakte zaak, dat men van die geheimzinnige danseres nooit veel goeds had gehoord, en dat er, waar zij ook optrad, een dag later gesproken werd over reusachtige diefstallen, in de huizen waar zij optrad, want meestal danste zij in besloten kring. Misschien was dat voor de heeren diamantmagnaten wel een aantrekkelijkheid te meer. Hoe het dan ook zij, er mankeerde schier niemand in de feestzaal, welke de heeren hadden afgehúurd in het hotel, dat zij gezamenlijk betrokken hadden, toen de Zwarte Danseres, gemaskerd en wel, daar haar intrede deed, vergezeld door haren accompanateur, een oud, baardig, gebogen mannetje.

Twee of drie kellners zagen dat dansen mede aan.

Naderhand verklaarden zij, nimmer zoiets gezien te hebben, en nooit te hebben geweten dat er van een vrouw zulk een onweerstaanbare stroom van betoovering, van overheerschen kon uitgaan.

Als gekluisterd hadden zij allen aan de voeten gezeten van die vrouw, van wie zulk een

onbeschrijflijke bekoring uitging, al kon men van haar gelaat slechts een deel zien.

Want na afloop van de voorstelling begaven bijna alle congresleden zich naar een geheim speelhuis in de voorstad, dat alleen maar kon worden ontdekt door het drama, dat er zich afspeelde, en dat eenige bureu had doen toesnellen.

Want de heeren werden naar dat speelhuis vervoerd, omstreeks één uur in den nacht, met behulp van taxi's, die men naderhand onmogelijk kon terugvinden, evenmin als de chauffeurs, die ze bestuurd hadden. Maar dit was een uitgemaakte zaak — die chauffeurs waren medeplichtigen geweest van de Zwarte Danseres en van haren handlanger, den langgebaarden accompanateur.

Niet een van hen had men kunnen grijpen, en van het misdadige tweetal was, twee dagen na het drama, nog geen spoor te ontdekken, hoe ijverig de Engelsche politie ook zocht.

Van de vier of vijf taxi's vond men er naderhand één, als een wrak in een greppel, en zeker zouden een paar neeren van het gezelschap diamantmannen wel hebben kunnen verklaren, hoe die auto daar kwam, maar het eigenaardige was juist dat de meesten, men kan gerust zeggen allen, zich niet over de zaak wilden uitlaten, en zoo spoedig zij konden naar alle windrichtingen verdwenen. Niet ongeschonden weliswaar, waaraan wij nog niet eens denken aan hun lichamelijk welzijn, maar hoofdzakelijk aan hun portemonnaie.

Want ziehier — terwijl de diamantkoningen zich daar ophielden in het speelhuis in de voorstad, toebehoorend aan een vriendin van de Zwarte Danseres, doorzochten hare handlangers al hun hotelkamers, en maakten daar buit, wat er maar buit te maken viel — en het was niet weinig! Onder aanvoering van den hartevriend van de Zwarte Danseres brachten zij dien buit over naar het zooeven genoemde huis, waarvan de eigenares zich reeds in arrest bevond, en zoodra zij daar waren, werden alle heeren van het diamantgezelschap, als men het zoo noemen mag, en die verre van nuchter waren weder bij troepjes van vier, en met dezelfde taxi's expedieerd naar een onbekende bestemming — dat wil zeggen: onbekend voor hen, want men vond een groot aantal van hen naderhand langs den weg, rustig slapend met den rug tegen de wegglooiing, en heel smakelijk zagen zij er niet uit, met hun glazige oogen, hun verkreukelde, bemorste overhemden, hun scheefzittende dassen, en hun zwarte rokpanden vol modderspat-

ten. Slecht één hunner had zijn hoogen hoed behouden, en dat werd naderhand als een groote bijzonderheid in de bladen vermeld.

De meesten waren nog zoo soezerig, toen men hen ontdekte, dat zij geen samenhangend relaas konden geven van wat er gebeurd was.

Het spreekt vanzelf, dat de ontdekking van hetgeen er tijdens hun afwezigheid in hun logeerkamers had plaatsgevonden, wel in staat was, hen zeer snel te ontnuchteren, beter dan een straal koud water het had kunnen doen.

Het is even duidelijk dat men dit alles moeilijk met den naam van „drama” kan bestempelen.

Voor de bestolenen was het natuurlijk zeer onaangenaam, te meer daar hun naam nu gemengd werd met dien van een misdadigster, maar men kon het toch moeilijk anders dan een tragi-comedie noemen.

Neen, het drama speelde zich af in het speelhuis van Emmy, nadat bijna allen vertrokken waren, en omstreeks het tijdstip dat Emmy, de Zwarte Danseres en haar handlanger, zich daar alleen bevonden met nog enkele heeren van het congres.

Onder hen bevond zich ook Henry Bird.

En hij was het, die, zonder zich een oogeblik te bedenken, zijn revolver afvuurd op een van zijn beste vrienden, met het noodlottig gevolg dat hij hem zeer ernstig verwondde, en dat de geneesheeren weinig kans gaven op herstel.

De reden? Niets anders dan het spel en de wijn.

Daarginds ontstond een korte twist, de revolver liet haar stem hooren, een man met een bijna kaal hoofd, viel rochelend neer, in de volle borst getroffen en van alle zijden kwamen verschrikte burens toesnellen op den scherpen klank van het schot.

Er werd om politie getelefoneerd, en men arresteerde den ongelukkigen Bird, die versuft naast het bloedende lichaam van zijn vriend was blijven staan, zonder zelfs aan vluchten te denken.

Wie echter wel gevlucht waren, dat waren de Zwarte Danseres en haar handlanger, benevens een van de juist weer teruggekeerde chauffeurs, die het laatste vrachtje wilde komen afhalen. Emmy was te laat, treuzelde te lang, en werd voorloopig in bewaring gesteld, ondanks haar heftige protesten.

De handlanger was, alvorens te kunnen vluchten, nog door een geheimzinnig personage neergeslagen, die niet tot de diamantvorsten behoorde, en evenmin tot het bedienend perso-

neel, en die op een allervreemdste wijze plotse-ling betrokken werd bij dit tragisch geval. Die handlanger had hem niet kunnen herkennen — maar deze hem des te beter!

De indringer was Raffles, en de handlanger was niemand anders dan een zekere Henri Laroche, die in het Casino tegenover het hotel gedurende veertien dagen was opgetreden met zijn vrouw Desirée.

En deze laatste, — Raffles had alle redenen om er geen seconde aan te twifelen — was niemand anders dan die befaamde Zwarte Danseres!

Wist de politie dat destijds? Het is zeer onwaarschijnlijk. Misschien had zij eenige vermoedens, en het moet gezegd worden dat zij die uitwerkte en dat er aanstonds naar de vrouw en den man met den grootsten ijver werd gezocht.

Emmy werd ondervraagd, maar zij wist zich zeer handig te verdedigen, en verklaarde, van die geheele zaak niets af te weten! Zij had eenvoudig tegen betaling haar huis ter beschikking gesteld van een vreemdelinge, die zich niet bekend wenschte te maken, en zij had er zich niet om bekommerd wat er verder in haar huis gebeurde. Het was zoo groot, dat zij wel eens meer een paar vertrekken afstond voor dergelijke kaartavondjes....

Intusschen dacht de politie het hare over die „avondjes” en zij achtte zich dus volkomen gerechtigd, mevrouw Emmy voorloopig in verzekerde bewaring te houden, totdat er wat meer klaarheid in de zaak zou zijn gebracht.

Jammer genoeg konden zij, die er het naast bij betrokken waren, de heeren congresleden, al heel weinig bijdragen tot het verkrijgen van die klaarheid. Er waren er maar twee die naderhand eenig besef hadden waar en hoe zij dien nacht hadden doorgebracht — de rest was aangetroffen in een staat van volkomen wezenloosheid, teweeggebracht door het drinken van wijn, waarin waarschijnlijk een of ander verdoovend middel gemengd was geweest. Naar dien wijn werd in het huis van Emmy ijverig gezocht, maar men had blijkbaar met een sterke tegenpartij te doen — er werd niets bezwarends ontdekt. Wel vond men speelkaarten, dure champagne, goed verstopt zelfs een roulette, en dat was natuurlijk strafbaar, want de Engelsche wet die natuurlijk ook voor de Kaapkolonie geldt, verstaat geen gekschere op dat punt. Speelhuisen zijn er verboden, evengoed als in Engeland zelf.

De heeren konden naderhand alleen een vrij

juiste opgave doen van hetgeen zij uit hunne kisten en koffers vermisten aan goud, edelgesteente, en papiergeld — en het liep in de honderdduizenden!

En de taak van de politie werd zeer verzwaaard door de omstandigheid, dat dit alles pas vele uren later bekend werd, nadat men de dronken, versufte feestgangers eindelijk weer naar hun hotel had weten te loodsen.

Want de dieven hadden daardoor een zeer grooten voorsprong gekregen, en dien zouden zij zich zeker ten nutte hebben gemaakt.

Het stond vast dat het echtpaar Laroche — zooals wij de Zwarte Danseres en haren handlanger nu maar zullen noemen — niet met den trein waren gevlucht, hetgeen onvoorzichtig zou zijn geweest, maar gebruik hadden gemaakt van een snelle auto.

En in vier of vijf uren kan men met een auto zeer ver komen, zelfs in een land als Zuid-Afrika, want de wegen daarginds zijn goed onderhouden, voor zoover zij liggen in de bewoonde streken en de groote steden met elkander verbinden.

Eén persoon was er, die met volkomen zekerheid wist, wie de kamers geplunderd had, en die eene was John Raffles.

Het was omstreeks zes uur in den morgen, en de dag was ternauwernood aangebroken, toen een zeer snelle wagen, met een goed gangetje reed langs den weg, die Johannesburg verbindt met Rustenburg.

In die auto zaten de drie onafscheidelijken, en Henderson zat aan het stuurwiel.

Vergissen kon hij zich niet, want de weg volgt bijna overal den spoorlijn, die nauwelijks twintig jaren oud is.

Raffles had geruimen tijd in gedachten verzonken uitgezien over de vlakte, in het noorden begrensd door hooge bergen, totdat Brand hem wakker schudde uit zijn gepeins met de vraag:

— Rijden wij nu maar niet wat in het wilde weg?

— Volstrekt niet, Brand! Ik weet zeker dat Laroche met zijn minnares langs dezen weg zijn verdwenen. En zij moeten een drommels snellen wagen hebben, anders zouden wij hen wel reeds hebben ingehaald!

— Denk je dat ze alleen zijn?

— Voorloopig nog wel! Ze hebben alles in den steek gelaten, ook hunne handlangers, de zoogenaamde taxichauffeurs, maar je kunt er wel zeker van zijn, dat die het hen niet zullen doen — want de buit is nog niet verdeeld, en

zij zullen natuurlijk aanspraak maken op hun aandeel.

— Geloof je niet dat het in het hotel argwaan zal wekken, als wij daar niet terugkeeren?

Raffles haalde slechts de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Zij mogen er van denken wat zij willen, het komt er niet erg op aan! Veel bagage laten wij niet in den steek, ik heb mijn kleine instrumenten bij mij, en ook, wat de hoofdzaak is, het benodigde geld! En je moet wel begrijpen dat ik niet zal toestaan, dat die Laroche mij voor het lapje houdt.

Hij zweeg even en ging toen op grimmigen toon voort:

— Ik had hem beter moeten raken, vannacht! Maar het overrompelde mij een weinig. Trouwens — het schot had onmiddellijk alarm gewekt, en wij moesten op onze eigen veiligheid bedacht zijn! Maar loslaten doe ik hem niet, wees daar zeker van!

— Zou hij nu weten wie je bent?

— Hoe zou dat mogelijk kunnen zijn? Hij weet natuurlijk dat ik een vijand ben, die het op zijn buit heeft voorzien, maar het is wel wat overdreven, nu maar aanstonds te vreezen dat hij mijn identiteit heeft doorzien! Ik voor mij weet heel zeker dat ik dien Laroche tevoren nooit ergens heb ontmoet.

— Zij zullen toch wel zoo verstandig zijn, hier in Zuid-Afrika nergens meer op te treden?

— Als zij dat deden, waren zij waard, onmiddellijk te worden geknipt, Brand!

Dat zou al heel dom zijn. En waarom zouden zij het ook doen? Deze laatste slag heeft hen schatrijk gemaakt! Maar zij hebben nog niet met mij afgerekend! Brand, ik kan je niet zeggen hoe het mij verheugt, dat wij eenige dagen geleden het plan hebben opgevat, ons doodelijk vervelend Londen te verlaten en hier eens een kijkje te komen nemen.

— Zeg maar liever dat jij het plan beraamde! merkte Brand droogjes op. Als de voortekens niet bedriegen, dan zullen wij het hier nog druk genoeg hebben!

— Des te beter! Het is een prachtig land voor avonturen, dat wij nog lang niet genoeg hebben geëxploiteerd! Wij kennen Amerika zooals wij Engeland kennen, wij hebben maandenlang in Engelsch-Indië doorgebracht, er is geen hoofdstad in Europa of wij bezochten ze, en beleefden er het een en ander — maar Australië en ook dit gedeelte van Afrika zijn nog onbekend land voor ons gebleven! En wij kunnen het nuttige met het aangename vereenigen

Brand, door niet alleen op Laroche te jagen, maar ook op vierbeenig, grof wild!

— Daartoe zou het toch noodig zijn, dat de achtervolging van Laroche je bracht in de streken, waar nog te jagen valt! Voorloopig zijn wij daar toch nog niet!

— Je hebt gelijk, Brand! Dit is nog de bewoonde wereld! Weet je waaraan het mij herinnert! Het ziet er juist uit als het Gooi in de omgeving van dat mooie schildersdorp Laren. De naam alleen van dat mooie plaatsje doet mij verlangen, Nederland weer eens te bezoeken. Zoodra die achter den rug is, Brand, gaan wij er eens heen en brengen er een paar weken van onze vakantie door!

— Dat plan heeft althans mijn volle instemming! riep Brand verheugd uit.

— Maar voorloopig is het nog zoo ver niet! hernam Raffles droogjes. Voorloopig is hier nog

heel wat werk aan den winkel, denk ik!

Op dat oogenblik wendde Henderson het hoofd een weinig om en vroeg over zijn schouder:

— Wat is dat voor een plaatsje, mylord?

Raffles keek even vooruit, raadpleegde het kaartje, dat hij bij zich had, en zeide opgewekt:

— Je hebt vlug gereden, mijn jongen! Dat is Rustenburg! Houdt maar stil bij het eerste het beste koffiehuis — of nog beter bij de eerste garage! Zijn zij hier gepasseerd, dan zullen wij het spoedig vernemen.

De witte, lage huisjes van Rustenburg werden steeds duidelijker, de kring van bergen breidde zich wat uit, de wagen reed over een schilderachtig bruggetje, en vijf minuten daarna het aardige plaatsje binnen.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK II.

Naar het Noord-Westen.

Rustenburg is prachtig gelegen in een groot dal, op den linkeroever van de Hes, een zijstroom van de Elandsrivier, die zich meer naar het oosten vereenigt met de Limpopo of Krokodilrivier, een van de grootste stroomen, welke dit aan rivieren zoo rijke land bezit.

Al dat water maakt den bodem vruchtbaar, en sappige weiden, afgewisseld met wijnbergen en lage heuvels, bebouwd met goudgeel graan, treft men hier nog allerwege aan, terwijl reeds een paar honderd mijlen westelijker de bodem dor wordt en steenachtig.

Rustenburg is maar een kleine plaats, met nauwelijks vierduizend blanke inwoners, meereendeels echte Afrikaanders, die hoofdzakelijk bestaan van landbouw, maar er zijn toch wel

een paar garages, en bij de eerste van die inrichtingen, waar Raffles informaties inwon, had hij reeds succes.

Inderdaad, omstreeks een uur geleden was er een auto gepasseerd, waarvan Raffles een beschrijving gaf, en waarin twee mannen en een vrouw gezeten waren, die blijkbaar vrij groote haast hadden. Er was een klein mankement aan den wagen geweest dat hersteld moest worden, en een van de heeren, nogal groot, met grijze oogen en een geruite sportpet — Raffles herkende uit de beschrijving onmiddellijk Laroche — had voortdurend op spoed aangedrongen. Hij sprak vloeiend Engelsch maar toch met een tamelijk merkbaar Fransch accent. De dame was heel mooi geweest, al had zij dan ook haar

gezicht bedekt met een stofsluier. Door dien sluier heen had de patroon drommels goed haar groote, zwarte oogen zien schitteren.

De reparatie had zoowat een uur in beslag genomen, al repte men zich nog zooveel, de benzinetank was geheel gevuld en toen was het drietal weer snel weggereden.

Naar de richting behoefde Raffles niet meer te vragen, want die wees zich als het ware vanzelf aan. Rustenburg heeft maar een enkele, voor auto's berijdbare hoofdstraat, die van het Zuid-Oosten naar het Noord-Westen loopt, en die had Laroche natuurlijk moeten volgen. De tweede man, Raffles twijfelde er niet aan, was stellig een van de medeplichtigen, die nog op het laatste oogenblik kans had gezien, in de auto te springen en mede te rijden.

— Die zal wel een oogje in het zeil houden! merkte Brand op, die met Raffles op eenigen afstand toekeek, terwijl Henderson den wagen eens goed onderzocht, een der banden wat oppompte, en acht gaf, dat benzine- en oliereservoir werden bijgevoerd.

— Die Laroche mag zich wel in acht nemen! bevestigde Raffles. De anderen zullen hem natuurlijk niet veroorlooven, zich met den buit uit de voeten te maken, en zij zullen hun aandeel komen opeischen — tenminste wanneer zij hem weten terug te vinden.

— Het is mij eigenlijk onbegrijpelijk, dat de politie hier niet is gewaarschuwd.

— Daar is maar een enkele verklaring voor, Brand — zij kent de toedracht te Johannesburg ook nog niet! En dat is heel begrijpelijk! Al die lieden waren dronken, en het moet uren hebben geduurd, alvorens men hen vond, verstrooid langs den weg evenals de keisteentjes van Klein Duimpje, en voor zij tot de ontdekking kwamen van hun geldelijk verlies!

— Maar wij weten, Edward, wat de politie niet weet! Waarom waarschuwen wij haar dan niet?

— Omdat wij, gelukkig, onze hersens nog bij elkaar hebben, Brand! Wat heb ik er aan, of de politie dien man arresteert en met hem, zijn tasch met juweelen, effecten, bankpapier en goud, dat hij aan die heeren heeft afgenomen? Ik erken het — ik heb zijn eigen valies al eerder doorzocht en uit het geheime vakje voor een groote waarde diamanten genomen, die hij zeker ook wel niet op eerlijke wijze zal hebben verkregen, maar ik zie niet in waarom ik de rest zou laten loopen!

— Maar hoe is hij terug te vinden in dit groote land?

— Ben je dan vergeten dat slechts een afstand van een uur tijdens ons scheidt? Mij dunkt dat hij alleen maar den weg naar Zeerust kan hebben ingeslagen. Het is waar, hij zou ook naar het noorden hebben kunnen gaan, bijvoorbeeld naar Brakkloof, maar dat is maar een heel klein plaatsje aan de Elandsrivier gelegen, het is daar zeer bergachtig, en ik kan mij niet voorstellen wat hij daar met een auto zou kunnen uitrichten. Men bereikt daar langzamerhand de gebieden, waar bijna uitsluitend Kaffers en Zoeloe's wonen, en wat kan hij daar te zoeken hebben? Nog meer noordwaarts zou hij de Witfonteinbergen bereiken, en daar is een auto eerst recht onbruikbaar. Neen, ik vermoed dat hij wil trachten, zoo spoedig mogelijk een spoorwegstation te bereiken — dat wil in dit geval zeggen Mafeking. Vandaar kunnen zij weder in zuidelijke richting gaan, tot Kimberley, een zeer groote stad, waar zij zich gemakkelijk verborgen zouden kunnen houden. En er zijn voor Kimberley wel twintig kleinere plaatsen, waar zij den trein zouden kunnen verlaten als zij moesten vreezen, dat zij ontdekt waren, zooals Vrijburg, Tijgerkloof, Brussel, om er maar eenige op te noemen.

— Is Zeerust hier ver vandaan?

— Langs den weg gemeten omstreeks honderd Engelsche mijlen — wij kunnen er over twee uren zijn.

Brand zweeg eenige oogenblikken, in zijn eigen gedachten verdiept en hernam toen:

— Ik weet niet of ik aan voorgevoelens mag gelooven, maar ik heb den stelligen indruk, dat dit avontuur ons nog leelijk zal kunnen opbreken! Die Laroche lijkt mij een zeer gevaarlijk individu toe, en zijn handlangers zijn zeker niet veel beter! Hoe komt hij eigenlijk aan die lieden, in een land als Afrika?

— Daar heb ik ook reeds over nagedacht, Brand, en ik kan er geen andere verklaring voor vinden dan dat die mannen allen deel uitmaken van een of andere internationale bende. Je weet dat er een viertal bestaan, die hunne onderafdeelingen hebben over de geheele wereld, en waarvan de leden zich aan elkander kenbaar kunnen maken door geheime teekens en een soort van code-taal, die zij zorgvuldig geheim houden, en waarvan het verraden met den dood gestraft wordt. Ik weet dat er een genootschap bestaat met zijn hoofdzetel te Sjanghai, en waartoe bijna uitsluitend Chineezers behooren, die zich liever zouden laten martelen, dan de geheimen van hun bond verraden. Men vindt onderafdeelingen van dat Genootschap te Lon-

den zoowel als te Rotterdam, te Batavia zoowel als in Parijs. Hoe die lieden met elkaar kunnen correspondeeren, zonder dat het ooit uitlekt — dat is een raadsel, maar het gebeurt! Soms vindt men, zonder dat iemand weet hoe het geschied is, op den wand van een vliegtuig een Chinees teeken met krijt geschreven, en dan is er bij aankomst altijd wel zoo'n scheefoog, die daar schijnbaar toevallig wat rondkuiert, het teeken ziet, en bedaard weer wegwandelt, wetende wat hem te doen staat. Postduiven brengen berichten over, de radio, de telegraaf, en soms ook de langzame trein!

Terwijl Raffles en Brand dit gesprek met elkander voerden, suiste de snelle auto met onverminderde vaart over den tamelijk breeden weg, terwijl de hitte reeds hand over hand toenam, want het was in de droge moeson, en de hemel vertoonde geen enkel wolkje.

Nu en dan, passeerde hen een schommelend Fordje, maar vaker nog een met ossen bespannen huifkar, nog juist hetzelfde voertuig als door de oude Voortrekkers werd gebruikt.

Een paar malen stelde Raffles de vraag, of de voerman soms een auto was tegengekomen, waarvan hij dan een korte beschrijving gaf, en telkenmale klonk het antwoord bevestigend.

De wagen was Leporo reeds voorbij, een zeer klein plaatsje aan den weg naar Zeerust. Van een trein viel hier niets meer te bespeuren. Die liep een vijftigtal kilometers zuidelijker aan gene zijde van het gebergte, de Zwarte Ruggens geheeten.

De Engelschen zijn druk bezig met het uitbreiden van hun lijnen in Afrika, maar op dat tijdstip hield zoowel de noordelijke als de zuidelijke lijn plotseling op, de eerste bij Rustenburg, de tweede als het ware midden in de vlakte, op een twaalfstal kilometers van Zeerust, dat dus op dat tijdstip een beginpunt was, en het trouwens op het oogenblik nog is.

De weg was hier boomloos, en het was zoo warm, dat men in de verte de lucht zag trillen boven de naar water smachtende vlakte, die hier niet door een rivier wordt doorsneden.

Hoog in de lucht vlogen wat arenden, die zeker hunne nesten hadden op de toppen der bergen, langs welke uitloopers de wagen thans met groote snelheid reed.

Plotseling remde Henderson, zonder eenige merkbare aanleiding.

Hij bukte zich een weinig buiten den wagen, wendde toen snel zijn breed, goedig gelaat naar Raffles toe, en zeide:

— Hier is een auto gepasseerd, waarnaar ze

nog wel eens mogen kijken mylord. Ik zou haast zeggen dat het oliereservoir zoo lek is als een zeef! En het kan nog pas kort geleden zijn, want al vallen de musschen van de hitte uit de boomen, de olievlekken zijn nog niet eens ingedroogd.

De auto reed op dat oogenblik heel langzaam, en Raffles en Brand hadden dus alle gelegenheid, zich te overtuigen dat de reus goed gezien had.

Op geregelde afstanden waren dikke druppels olie neergevallen, en de spatten naderden elkander hoe langer hoe meer, hoe verder de reizigers kwamen, totdat zij tenslotte als het ware in elkander overliepen, en een dunne zwartachtigen, vettigen streep vormden, die duidelijk afstak tegen het grijze, platgereden grint van den weg.

— Rijdt op, Henderson! beval Raffles, en zijn oogen glansden. Zij kunnen nu onmogelijk ver meer voor ons uit zijn.

— Geloof je dan dat het hun wagen is? vroeg Brand.

— Dat is bijna zeker, mijn waarde! Vergeet je dan dat in Rustenburg hun wagen gerepareerd werd! Zij hebben voortdurend op spoed aangedrongen, en het is dus heel wel aan te nemen, dat de reparateur dat bevel een beetje al te ijverig heeft opgevolgd, zoodat het oliereservoir weer is gaan lekken. Als zij het niet bijtijds merken, dan moeten zij onvermijdelijk hier of daar een panne krijgen, want hun motor zal heetloopen!

Henderson had de auto al weer aangezet, en Raffles riep hem toe:

— En nu wat voorzichtig en goed opgelet — als die lieden in het nauw gedreven worden, dan zullen zij zich verdedigen, en van vuurwapens gebruik maken!

Nu was dat bevel niet zoo gemakkelijk op te volgen, want de weg kronkelde zich door een vlakte en men kon hem mijlenver overzien.

En altijd bleef dat heele dunne streepje zichtbaar, dat onophoudelijk den weg volgde.

Hier en daar bevonden zich hoeven, velen daarvan hadden een garage, om het autotje in te bergen, waarvan vele boeren zich reeds hadden voorzien, tenminste voor zoover zij in de buurt van een begaanbaren weg woonden, en telkens werd de vaart geminderd om een vraag te roepen naar de landarbeiders, die, met groote stroochoeden gedekt, het bovenlijf geheel ontbloot, in de brandende zon op de akkers werkten.

En nog altijd luidde het antwoord: ja, er was

een auto gepasseerd met een vrouw en twee mannen er in, en in een zeer snelle vaart.

Hoe snel die vaart wel moest zijn, konden Raffles en zijn metgezellen even nadat zij de brug over de Elandsrivier gepasseerd waren, zelf waarnemen, want toen moesten zij door de stofwolk rijden, opgejaagd door de auto der achtervolgden, en die wegens de volkomen windstilte, slechts heel langzaam weer neerzakte.

Zij hadde Leporo sedert omstreeks een half uur verlaten, en bevonden zich nog ongeveer dienzelfden tijd rijdens van Jeppe, toen zij een ontdekking deden, die hun alweer wat nader tot hun doel bracht.

De hoeven waren steeds schaarscher geworden, en op een daarvan, midden op het erf, ontwaarden zij een automobiël, of liever het wrak daarvan, want er was weinig meer van over dan een groot houtkarkas en een totaal verbogen chassis.

Een paar Kafferboys stonden er nieuwsgierig omheen en schenen hunne opmerkingen te wisselen.

En juist bij die hoeve, ongeveer honderd meters er voor, was het oliespoor plotseling opgehouden, nadat het reeds bijna onzichtbaar was geworden, ten bewijze dat er geen druppeltje olie meer in de tank was.

— Dat is me je chauffeur wel! riep Henderson minachtend uit. De kerel schijnt geen blik op zijn oliepijlglas te hebben geworpen!

— Ik denk dat de dame aan het stuurwiel gezeten heeft! zeide Raffles lakoniek. Het is mij opgevallen, dat die zich meestal uitsluitend bezighouden met de richting en voor het overige Gods water over Gods akker, en de olie uit het reservoir laten loopen! Nu, de straf is hier op de misdaad gevolgd, zou ik zeggen. Rijdt het erf maar eens op, James!

De auto zwenkte van den weg af door het wijde, openstaande hek het erf op, een waar plein, zooals zelfs de kleinste Afrikaansche hoeven hebben, en stond heel dicht bij het auto-wrak stil.

Nog lekten er kleine vlammetjes aan het houtwerk, en nog warrelde de rook nu en dan in dichte toefen omhoog.

De eigenaar van de hoeve kwam aanloopen, een mager, en beenig man met een langen geiten-sik, en ruige wenkbrauwen, en Raffles vroeg hem onmiddellijk wat er gebeurd was.

— U komt wel een beetje te laat voor hulp,

mijnheer, als dat soms Uw bedoeling is! begon de boer, schouderophalend. Het is al ruim een kwartier geleden, dat ze weg zijn! Het scheelde maar een haar of er waren ongelukken mee gebeurd! Zij kwamen hier mijn erf opstuiven, de auto stond stil, en de laatste man was er nog niet behoorlijk uit, of het heele zaakje vloog in brand, de boel sprong uit elkaar, en de stukken vlogen overal rond.

— Dat kon ook niet anders! gromde Henderson. Die motor was natuurlijk gloeiend heet op het laatst, en de benzine is ontploft in de nabijheid van dat gloeiende metaal! Nog een wonder, dat het zoo is afgelopen!

— Zijn ze te voet verder gegaan? vroeg Raffles, ofschoon hij wel wist welk antwoord hij zou krijgen.

— Ze wilden een auto bij mij huren, mijnheer, maar die was juist op het veld, want ik gebruik den motor om mijn dorschmachine aan te zetten. Toen namen ze genoeg met mijn huifkar en mijn beste paard. Mijn knecht is mee, die brengt het spul terug. Ze wilden anderhalf pond betalen, voor den rit naar Jeppe, en daar nam ik genoeg mee!

— Het is een aardig prijsje! zeide Raffles langs zijn neus weg. Ik dank U wel voor Uw inlichtingen. Wij zullen trachten hen te Jeppe in te halen — misschien kunnen wij die reizigers wel van dienst zijn. Hoeveel waren er?

— Drie, mijnheer. Een dame en twee heeren. Daaraan had Raffles genoeg.

Zij waren nu om zoo te zeggen aan hem overgeleverd, monsieur et madame Laroche, en hun eenige metgezel!

Jeppe is maar een zeer klein plaatsje, met ten hoogste een twaalfhonderd inwoners, blanken en zwarten bijeen, en daar kan men zich al heel moeilijk verborgen houden. En als hij vlug reed kon hij het waardige drietal misschien nog wel voor het plaatsje inhalen.

Maar daarin had Raffles zich toch misrekend.

Er moest een flink paard voor het wagentje loopen dat de inhalige boer voor zulk een buitengewonen prijs verhuurd had, want toen de auto omstreeks een half uur later den langen, hollen weg verliet, die hier tusschen twee hooge heuvels doorliep, en men de kleine, verstrooid liggende huisjes van Jeppe kon zien, toen reed juist een tweewielige huifkar, met een groot, flinkstappend paard bespannen, het plaatsje binnen.

HOOFDSTUK III.

In „De Silvere Luypaert”.

Raffles stond op, boog zich voorover en klopte Henderson op den schouder, die de vaart van zijn wagen nog wilde opdrijven.

— Stop bij dat boschje kurkeiken, James! Het is nu te gevaarlijk om verder te rijden, want verderop is de weg weer open en vlak, en zij zouden ons kunnen zien, en argwaan krijgen. En ik wil zoo weinig mogelijk opzien baren, want al is Jeppe maar een negerij — er zal toch wel een soort van sheriff zijn met zijn kornuiten, en als het maar even is te vermijden, wil ik liever iedere aanraking met hen voorkomen. Laroche is een man, die bij verrassing moet worden genomen — en in de allereerste plaats zullen wij dus iets aan ons uiterlijk moeten veranderen. Gelukkig kent hij onze auto niet, voor zoover ik weet.

Reeds stond de auto stil op een plek, even verlaten alsof men zich in het midden van de Sahara bevond, want alle arbeiders waren op de akkers bezig, en men zag hen slechts als heel kleine puntjes in de verte tusschen de katoenstruiken, temidden van de koffieplantages, en in de maisvelden.

Daar Raffles zoo als van zelf spreekt op zulk een snel vertrek had moeten rekenen, bevatte de auto voldoende kleederen, onder een bank verstoep, om zich daarin te kunnen vermommen.

Die vermomming was overigens al heel eenvoudig! Een wijde linnen broek, een paar knielaaizen met dikke zolen, een blauwlinnen hemd, een groote strooien hoed, een soort colbertje van luster, met opgestikte zakken — en het boerengewaad was daarmede gereed.

In de zwarte schaduw van het boschje kurkeiken trokken de drie mannen die kleederen aan, en veranderden zooveel aan hun gelaat, als noodig was, om niet aanstonds te worden herkend.

Wat dit onderdeel van de vermomming betreft — het bevond zich in een platte koffer en in een geheim compartiment daarvan. En toen zij toen weer te voorschijn traden in het schelle zonlicht, toen prijkte Henderson met een eerwaardigen Methusalemwaard, die hem uitstekend stond, Raffles had zijn gelaat omgeven met het karakteristieke ringbaardje der Afri-

kaander boeren, ongeveer zooals Paul Kruger er zoo een droeg, en Brand kon volstaan met een zwarte pruik, want zoowel de Zwarte Danseres als haar medeplichtige hadden hem maar heel vluchtig en dan nog in de duisternis gezien.

Die vermomming had intusschen wel een kwartier in beslag genomen, en toen zij nu weer in de auto stapten, troffen zij, op eenige meters afstand van de eerste huizen van het vlek, den terugkeerenden kafferknecht, die thans, nu heel wat bedaarder, den terugweg aanvaardde, om zijn bezweet paard een beetje op adem te laten komen.

Raffles vroeg op den man af, na Henderson een teeken te hebben gegeven om te stoppen:

— Waar heb je die twee heeren en die dame gebracht, boy? Wij zijn vrienden van hen, en willen hen helpen!

De kaffer liet al zijn blinkend witte tanden zien in een grijnslach, want Raffles had een geldstukje in het zonlicht laten blinken, en pas toen hij dat met aapachtige behendigheid had opgevangen in zijn groote hand, antwoordde hij:

— Ik heb de missus en de twee heeren gebracht naar het grootste logement. Er zijn er maar twee in Jeppe. Missus erg moe en allebei de heeren erg kwaad. Niet de schuld van arme kafferboy. Heb gereden als de helsche duivel!

— Waar is dat groote logement ergens?

— Twee honderd ossenstappen van hier, sir! Aan rechterhand, wanneer U Jeppe binnenkomt. Groot uithangbord met een zilveren leeuw erop. Kunt onmogelijk missen. Kleinste jongen U de plek wijzen.

En de kaffer hief even de zweep op, en het paard trok weer aan en onder veel geknars en gepiep van de slecht gesmeerde wielen, vertrok het ouderwetsche voertuig weer en verdween in een wolk van stof.

Nu zij wisten waar de gezochten ergens een schuilplaats hadden gevonden, was het de eerste zorg van Raffles, zich voorloopig te ontdoen van de groote snelle auto, die misschien de achterdocht van het drietal zou kunnen opwekken.

Dat was vrij gemakkelijk, want Jeppe hield er, zeker bijwijze van bezienswaardigheid, een garagehouder op na, die tevens kachelsmid en kruidenier was. Overigens besloeg hij ook paarden, repareerde ploegen, en men vertelde elkan- der met het diepste ontzag, dat de oude man er zelfs eens in geslaagd was, een wekkerklok heelemaal alleen, zonder iemands hulp weer te laten loopen, en het ding had zeker drie jaren stofstijf stilgestaan!

Het was bij dezen inwoner, een man van een jaar of vijftenzestig, met lang, geelwit haar en een grappig bokkesikje, dat Raffles zijn auto in bewaring gaf, en zulke voertuigen werden hier zeker niet dikwijls gezien, want het oude man- netje liep uit louter eerbied op zijn teenen om de auto heen om haar van alle kanten te bekij- ken, en besloot dat onderzoek met vol overtui- ging te zeggen:

— Beter dan twee Fords achter elkaar, mijn- heer! Het lijkt wel een locomotief! Ik hoop dat er plaats voor is, en anders moet het fornuis van moeder Mary Brown er maar uitgesmeten worden.

Men werd het spoedig eens over den huur- prijs en Raffles overtuigde zich zelf dat de garage gelukkig ruimte genoeg bood om zijn auto te herbergen, al bleef er dan ook niet veel plaats meer over.

Hij kreeg een reçu, waarop het merk en het nummer van de auto stond, betaalde vooruit, en in dit opzicht volkomen gerustgesteld begaven de drie mannen zich op weg, thans voorzien van een van die groflinnen zakken, die de Afri- kaansche boer boven alle andere dingen bevoor- keurd, om er zijn hebben en houden in mee te dragen, dat hij op een reis kan noodig hebben, en dat bij hem de plaats van een valies inneemt. Zij hadden deze dingen gekocht in den winkel van den garagehouder, want men moet zich een Afrikaanschen kruidenier voorstellen als een soort bazaarhouder, die niet alleen suiker ver- koopt, maar ook revolvers, geweerpatronen, muskietengaas en likdoorntinctuur, ploegijzers, lederen gordels, paardentuigen, ossenzweepen en nog veel meer.

In die zakken hadden zij hun weinige bagage overgestort en nu zagen zij er dan ook inder- daad uit als echte Afrikaanders, die op reis waren, misschien om vee te koopen, misschien om nieuw land aan te werven.

De hitte was thans op haar hoogtepunt. De zon stond bijna in het zenith, en brandde lood- recht neer op de aarde, die letterlijk hijgde naar vocht, want het had, zoo had Raffles reeds

vernomen, in deze streek reeds in bijna een maand niet geregend. En Raffles kende genoeg van het land om te weten, dat er een verschrik- kelijke plasregen zou neerkomen, zoodra die droogte zou ophouden, na zulk een langen tijd te hebben geduurd. Zelfs de Indische regens zijn kinderspel vergeleken naast de Afrikaan- sche wolkbreuken.

Er vertoonde zich dan ook bijna niemand op straat — dat wil zeggen buitenshuis, want het westersche begrip „straat” is in het geheel niet van toepassing op een Afrikaansch dorpje als Jeppe. De straten zijn gemaakt van vastge- stampte aarde, en als het lang droog is geweest, ademt men de stof in, terwijl zij modderbeekjes worden bij een eenigszins krachtigen regen.

Raffles en zijn makkers waren dan ook op- recht verheugd toen zij eindelijk het uithang- bord in het oog kregen van „De Silvere Luipaert”.

Want het was inderdaad zulk een verscheu- rend dier, en geen leeuw, zooals de brave kaf- ferboy had gemeend.

Daar hadden zeker Afrikaners gewoond van ouder op ouder, dat werd overtuigend genoeg aangetoond door het onderschrift op dat uit- hangbord, dat wel bijna anderhalve eeuw oud moest zijn.

Misschien was het van verre gekomen, en had het tenslotte een plaatsje gekregen aan den voorgevel van dit witgepleisterde, vrij groote huis met een verdieping en een met riet gedekt dak.

Ter hoogte van die verdieping liep er, om bijna het geheele huis een houten balkon, dat door schuine steunbalken gedragen werd en dat boven den voornaamsten ingang een soort van portiek vormde.

Naast de deur stond een dikke man, die uit een steenen pijpje rookte, met een geelbruin ge- zicht, en heldere, blauwe oogen.

Hij monsterde een oogenblik de drie aan- komende reizigers, scheen toen naar het voer- tuig te zoeken dat hen toch had moeten brengen, en wendde zijn bliken alweer af, toen Raffles op hem toetrad, en begon:

— Wij komen voor een paar dagen bij je logeeren, herbergier! Heb je twee of drie goede kamers dicht bij elkaar? Je hoeft niet naar on- zen wagen te kijken, want die is bij den smid, Peter Lievegoed!

— Ik heb anders ook een goeden stal! brom- de de waard, een beetje in zijn wick geschoten.

— Daar twijfel ik niet aan, goede vriend — maar heb je ook een stal voor benzinerossen?

— Bedoel je daar soms van die dekselsche stinkwagens mee? Neen, daar doe ik nog niet aan! Ze noemen mij hier opderwetsch. Best mogelijk — maar voor ik hier een karnage aan mijn huis ga bouwen, of hoe ze zoo'n ding noemen, kunnen ze lang wachten! Geef mij maar een paard, en als je geen paard voor me heb, geef me dan een trekos!

Na aldus zijn hart te hebben gelucht, maakte de dikke waard een weinig plaats, zoodat de drie reizigers konden binnengaan, en in de koele gang treden, waarvan de vloer belegd was met blauwe en witte tegels.

Jeppe moest wel een bijster oud plaatsje zijn!

Het huis was in elk geval al heel oud, en, behalve den kelder, van hout opgetrokken — en men vroeg zich af wat er hier moest geschieden ingeval van brand! Dat huis zou zeker, kurkdroog als het was, als een fakkel branden!

De waard ging hen voor door de halfduistere gang, die dwars door het heele logement bleek te loopen, en aan de zijde van het achtererf afgesloten was door twee deuren, een van stevig hout, en een van muskietengaas, en beklom toen de trap, terwijl hij gromde:

— Veel bediening houd ik hier niet, dat begriep jullie wel. Mijn dochter helpt me, en als ze gezond is, mijn vrouw ook, maar op het oogenblik heeft ze het pootje, en als je haar aanraakt, gilt ze als een mager varken!

— Wat zegt de dokter? vroeg Raffles, om den man vriendelijker te stemmen.

De waard bleef halverwege de trap stilstaan, nam zijn pijp uit zijn mond, en herhaalde op een toon van ongelooft:

— De dokter? Zeg je de dokter? Waar denk je dat je hier bent? In een gekkenhuis? Aan dokters doen we hier niet! Ik heb er eens een gehad, achttien jaar geleden voor een ziek paard en die vent was er heelemaal naast en schreef het stomme dier pillen voor, zoo te zeggen voor de droes, en naderhand bleek het, dat het kolderig was geweest. Mij snappen ze niet met die nieuwerwetschheden! Ik wrijf mijn vrouw iederen avond in met spiritus en een beetje kippenmest, en al piept ze — helpen doet het, dat kan ik je bezweren, want ik zou de kafferboy willen zien, die het nog tegen mij kan opnemen, als ik mijn eigen meel naar mijn zolder moet dragen.

Na aldus aan zijn overkropt gemoed lucht te hebben gegeven ten aanzien van de geneesheeren, ging de waard weer verder, zette den voet op het ruime portaal, dat door een raam in den gevel verlicht werd, liep eenige deuren

voorbij, en stond verderop stil, terwijl hij zachtjes gromde:

— Ik zou je de kamers aan de straat gegeven hebben, als je een half uur eerder was gekomen! Toen heb ik ze verhuurd aan toeristen. Een dame en twee heeren. Piekfijne lui, zoo te zeggen. Ja, daar kunnen jullie niet aan ruiken met je armoedje. Bagage heb je zeker niet? Zit het in jullie zakken? Nou, weet je wat — dan betaal je maar vooruit!

— Dat had ik juist willen voorstellen! zeide Raffles doodbedaard, terwijl Henderson blijkbaar moeite had, zijn verontwaardiging in te toomen.

De waard had reeds een kamerdeur opengestooten, en de drie mannen traden in: heel eenvoudig vertrek, maar dat er keurig uitzag, met twee lage, houten bedden er in, en waarvan het eenige, vrij hoog aangebrachte raam uitzicht gaf op het achtererf, en daar voorbij op de bergen, die in een wazige, violette mist ten halve waren verborgen — een gevolg van de ontzaglijke hitte.

Om ieder bed was een muskietengaas, er stond een witgeschuurde tafel, met een paar stoelen, er was een muurkast, en er was een waschtafel.

Door het raam kon men de pomp zien, waaruit een van de kafferbedienden zeker iederen morgen het benodigde water oppompte uit een onderaardsche wel, niet door de natuur geschapen, maar door menschenhanden aangelegd. Het was een soort van Nortonpomp, die zeker heel diep geslagen had moeten worden, alvorens men een waterader bereikte.

— En hier is nog een kleiner kamertje, er is een tuschendeur, zooals jullie ziet. Is dit voldoende? Beter heb ik op het oogenblik niet.

Half lachend antwoordde Raffles:

— Het is uitstekend! We zullen het hier best hebben! Noem me je prijs maar!

Daaromtrent werd men het spoedig eens, men zou de maaltijden in het logement gebruiken, en Raffles betaalde vier dagen vooruit. Hij gaf voor, in de omstreken eens te willen uitzien naar land, en, als de gelegenheid zich aanbood, ook wat vee te willen koopen, en bijna had hij daar spijt van, want de dikke waard wilde hem onmiddellijk een paar beste fokstieren aansmeren!

En nu was eindelijk de tijd aangebroken om een aan den maaltijd te denken, want sedert geruimen tijd hadden de drie mannen niets genuttigd. Ook hadden zij volstrekt niet geslapen, en daarom besloten zij, aanstonds na den maal-

tijd een paar uren rust te gaan nemen. Vrees dat de Laroche en de beide anderen hen in dien tijd zouden ontsnappen behoefde hij volstrekt niet te koesteren, want de vrouw zou zeker nog heel wat vermoeder zijn dan zij. Het was ondraaglijk heet, en wilden zij verder reizen, dan moesten zij toch eerst voor een behoorlijk vervoermiddel zorgen — en dat was in een plaatsje als Jeppe zeker lang niet gemakkelijk te krijgen!

Uit voorzichtigheid besloten zij niet gezamenlijk de maaltijden te gebruiken en zich ook niet al te veel in elkanders gezelschap te vertoonen, uit vrees dat Laroche toch nog argwaan zou mogen krijgen, en zoo gingen dan eerst Brand en Henderson den inwendigen mensch versterken in de vrij groote, tamelijk koele gelagkamer, en daar troffen zij Laroche en zijn metgezel aan, die gelukkig niet de minste aandacht aan hen wijdden en hen slechts vluchtig hadden opgenomen. Hun vermomming was dus voortreffelijk geslaagd!

Brand begreep wel dat de vrouw te vermoed was om zich naar beneden te begeven, en dat zij nu zeker zou slapen.

Een vluchtige blik had hem overtuigd, dat Laroche zijn valies met zich had meegenomen, en op een stoel naast zich had geplaatst. Het bevatte zeker alles wat hij gestolen had, of liever wat hij had laten stelen door zijn zes medeplichtigen, waarvan een er hem had vergezeld, en het was duidelijk dat hij het niet uit zijn oogen durfde laten.

Brand en Henderson zorgden er op hun beurt wel voor, geen achterdocht te wekken door zich al te veel met het tweetal te bemoeien.

Zij haastten zich zooveel mogelijk met hunnen maaltijd, die bestond uit een soort van maispap, gestoofd ossenvleesch, brood, een soort moes van bananen en heerlijke melk, die naar room smaakte, en begaven zich toen naar buiten, om plaats te maken voor Raffles.

Toen zij een half uur later nog eens langs het logement passeerden, zagen zij Raffles juist opstaan, en toen naar buiten komen, na hun een snellen wenk te hebben gegeven.

— Heb je hen gezien? vroeg Raffles, zoodra hij zich bij Brand en Henderson had gevoegd.

— Ja, zij zaten bij het raam, maar ik ben er zeker van dat zij niet de minste aandacht aan ons hebben gewijd.

— Des te beter! Ook op mij hebben zij niet bijzonder gelet. Brand, ik heb je iets van vrij groot gewicht mede te deelen! Terwijl jullie aten heb ik mijn tijd daarboven goed besteed. Heb je wel gelet op de muurkast?

— Niet bijzonder! Ik heb alleen opgemerkt dat zij vrij diep was!

— Bijna een meter, mijn waarde! Uit den achterwand was een kwast uit het hout gevallen en toen ik een en ander eens onderzocht, bevond ik, dat die achterwand eenvoudig een tusschenschot is om onze kast te scheiden van die van de aangrenzende kamer! Twee planken heb ik zoodanig los kunnen maken, dat zij heel gemakkelijk zijn weg te nemen, dat kamer naast de onze schijnt onbewoond te zijn. De gangdeur was op slot. En die kamer grenst weer aan het logeervertrek van onzen dierbaren vriend Laroche!

— Is er een tusschendeur?

— Neen! En de wanden zijn ook tamelijk dik, maar die zijn met papier beplakt, behangselpapier en ik heb net zoolang gezocht, totdat ik een plekje vond, waar ik duidelijk kon hooren!

— Kon hooren? Wat kon hooren? Terwijl jij werkte zat Laroche toch beneden te eten?

— Hij wel — maar Desirée, zijn minnares niet! Die was in het vertrek, en sliep! En ik heb zelfs haar regelmatige ademhaling kunnen hooren, in een hoek van de kamer staande, waar misschien een groote reet in het hout is, die alleen met papier is overplakt. Het is maar een enkele plek, en ik moest er voor op een stoel gaan staan!

— En het doel van dat alles?

— Wel, het kan ons toch van nut zijn, als wij weten wat hun plannen zijn?

— Wat hebben wij met hun plannen te maken, waar niets zoo gemakkelijk zal zijn als hun hier in Jeppe hun buit weer af te nemen? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, als dat mogelijk is, zal ik zeker niet aarzelen! Je zult me echter wel toegeven dat dat overdag niet zoo gemakkelijk is! Hij schijnt zijn valies met kostbaarheden geen moment uit het oog te verliezen! Het is waar dat wij een auto hebben — maar met eenige moeite kan hij er misschien ook een krijgen en als wij hem uitplunderen, dan zal hij, louter uit wraakzucht, alles op het spel zetten, en de politie waarschuwen.

— Is die hier dan?

— Er is een sheriff met drie helpers, zoo heeft onze waard mij verteld. Intusschen — als het maar eenigszins mogelijk blijkt, hier vandaag nog onzen slag te slaan, wel, des te beter, en dan zal ik niet aarzelen. Wij zullen dan —

Raffles hield plotseling op.

Op dat oogenblik waren de drie mannen

tamelijk ver het dorp in geloopt, altijd langs den hoofdweg, die het plaatsje van begin tot einde doorsneed en die slechts hier en daar wat men zou kunnen noemen de kiem van een zijstraat vertoonde, en zij waren wel een kwartieruur gaans van hun logement verwijderd.

Brand volgde den blik van Raffles toen deze waarschuwend fluisterde:

— Kijk niet al te lang en met te veel aandacht.

— Bedoel je de drie kerels, die daar zoeven langs dat zijpad achter die hoeve verdwenen?

— Ja Brand! Heb je hen niet herkend?

— Daarvoor duurde het te kort. Wie zijn het dan?

— Wel, niemand anders dan drie van de handlangers van Laroche!

De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK IV.

De gouden scorpioen.

Brand bleef een oogenblik zwijgend naar de hoeve kijken, waarachter het drietal verdwenen was en zeide toen hoofdschuddend:

— Zou dat geen vergissing van je zijn, Edward? Hoe zouden die lieden hier komen?

— Met een auto of een wagen, denk ik! Hoe komen wij hier? Wel, bij goed nadenken hadden wij immers niets anders kunnen verwachten! Het heeft er alle schijn van, of mijnheer Laroche er in zijn eentje met den buit vandoor wil gaan, en dat zullen die kerels natuurlijk in geen geval toelaten, na alle moeite die zij zich hebben getroost!

— Maar waarom gaan zij dan niet regelrecht op het logement af?

— Het is best mogelijk dat zij nog niets met zekerheid weten! En weten zij het — dan zullen zij veel liever wachten tot de duisternis gevallen is! Zaakjes als zij hebben te vereffenen — die vereffent men liever niet bij daglicht!

Maar ik ben blij dat ik gewaarschuwd ben! Kom vrienden — wij zullen langs een omweg onzen braven smid maar weer eens opzoeken en de auto eens grondig nazien — wie weet hoe spoedig wij haar noodig hebben! En dan nemen wij eenige uren rust, in navolging van mijnheer Laroche en echtgenoot!

Men kon, van verscheidene punten van het kleine plaatsje, waar geen enkel steenen huis was, en waar zelfs het kerkje van groen geschilderde planken was opgetrokken, den winkel van Peter Lievegoed weder bereiken.

Dat was gemakkelijk, wanneer men liever niet gezien wilde worden, en Raffles maakte er dan ook een dankbaar gebruik van.

Men behoefde daartoe slechts om een paar huizen heen te loopen, die hier meestal tevens hoeven waren, of waarvan de eigenaar een kleine veestapel hield.

Uit alles blijkt voldoende dat de afstanden

vrij groot waren, want op een paar bunders meer of minder kwam het niet aan op die ontzaglijke uitgestrektheid!

De auto werd in goeden staat bevonden, en er ging geen vol kwartier verloren met het bijvullen der reservoirs en het nastellen van de remmen — wel noodig in dit heuvelachtig land, en daarop aanvaardden de drie mannen den terugtocht weer, bereikten hun hotel, betraden het ongezien, en begaven zich regelrecht naar hun kamers, en zij hadden zich nauwelijks van hun zware laarzen ontdaan, hun buizen uitgetrokken en zich op hunne eenvoudige bedden geworpen, of zij sliepen vast.

Eigenlijk sliepen zij zelf langer dan waarop zij gerekend hadden, want de zon was reeds dicht de kim genaderd voor Raffles wakker werd, en tot de ontdekking kwam, dat zij zes uren hadden geslapen. Geen wonder waarlijk na de inspanning van de vorige dagen en een nacht zonder eenigen slaap doorgebracht.

Het was Raffles een troost, dat er in dien tijd weinig van belang gebeurd kon zijn in het vijandelijke kamp, want ook daar zou de natuur haar rechten wel doen gelden, vooral wat de vrouw betreft, en men zou het onmogelijk zonder een behoorlijke rust hebben kunnen stellen.

En een oogenblik later bleek Raffles reeds, dat hij dit goed had ingezien.

Hij had zich van zijn bed laten glijden, stond stilletjes op, liep naar de kastdeur opende ze geruischloos, trad er binnen en nam, half op den tast de twee door hem losgemaakte planken uit de sponningen.

Hij kon nu al heel gemakkelijk door de opening stappen, kwam aldus in de kast van de andere kamer, opende hiervan heel voorzichtig de deur, en stond nu in het naastgelegen vertrek, dat maar heel schaarsch verlicht werd door een smal, hoog in den wand aangebracht raam, dat op het zijerf uitzag, hetgeen wel de reden zou zijn, dat die kamer het laatste van alles verhuurd werd, als er letterlijk niets anders meer te krijgen was.

Op het oogenblik dat hij door de opening in het schot tusschen de beide kasten zou stappen, had Raffles een gerucht gehoord als van schreden en doodstil was hij blijven staan, niet goed begrijpend waar dat geluid vandaan kon komen, tot hij begreep, dat er iemand een trap moest opgaan, naar de vliering dus.

Die trap bevond zich dan heel waarschijnlijk aan het einde van een doodlopend gangetje, dat dan ongeveer de breedte moest hebben van de beide kasten tezamen, want daar die in de

kamers vooruitsprongen, moest de ruimte toch ergens op gewonnen worden.

En Raffles had reeds dadelijk gedacht aan het bestaan van een gang.

Hij was echter niet iemand die met een vermoeden genoegen nam, en hij keerde dus eerst weer op zijn weg terug, verliet het vertrek, deed een paar stappen op het reeds duister wordend portaal, opende geluidloos de eerstvolgende deur, en zag zijn vermoeden bevestigd.

Want die deur sloot inderdaad een vrij breede, maar korte gang af, en aan het einde daarvan liep een houten wenteltrap naar wat zeker een hooizolder of een vliering moest zijn.

Waarschijnlijk was zoeven een van de bedienden naar boven geloopt, misschien wel om een zijde spek of wat gedroogde groenten te halen, ofschoon Raffles gemeend had dat de man niet op bloote voeten liep, zooals de kafferbedienden deden . . .

Zonder dat hij eenig leven had gemaakt, ging hij zijn logeervertrek weer binnen, stapte weer in de kast en door de gemaakte opening, bereikte de tusschenkamer, overtuigde zich dat de gangdeur daarvan van buiten gesloten was, droeg een stoel naar den hoek van het vertrek, ging er op staan, en glimlachte.

Want in de kamer, die Laroche had betrokken klonk een sonoor gesnurk, en het was afkomstig van iemand, die alleen maar aan snurken kon denken en die zeker heel vermoeid was.

De vrouw bevond zich daar ook, maar waar de handlanger ergens gelaten was, dat had Raffles nog niet kunnen uitvinden. Hij logeerde in het logement, dat was zeker.

Raffles luisterde met de grootste aandacht.

Hij moest heel stil blijven staan, want hij kon slechts iets hooren, als hij zijn oor gedrukt hield tegen de spleet tusschen twee planken, die aan weerszijden met behangselpapier overplakt was.

De vrouw was al wakker, want Raffles hoorde haar vlug heen en weer loopen, en dingen verzetten op de waschtafel.

Blijkbaar maakte zij een weinig toilet.

Toen werd zijn aandacht even afgeleid doordat de planken van de vliering vlak boven zijn hoofd zachtjes kraakten.

Die bediende scheen lang werk te hebben . . .

En toen hoorde hij de deur opengaan in de kamer van Laroche, en een stem die hij kende zeide na eenige oogenblikken:

— Slaapt hij nu nog? Maak hem wakker, Fanny!

— Laat hem nu maar slapen! zeide de vrouw, wat ongeduldig.

— Maak hem wakker zeg ik je, anders doe ik het zelf. Ik heb met hem te spreken, en denk er aan — het gaat jou ook aan!

— Maar waarom, Marble? Heeft het zoo'n haast?

— Buitengewone haast. Als je het weten wil, Fanny — ik vertrouw jullie voor geen cent! En ik spreek hier ook in zekeren zin voor de kameraden, die in Johannesburg zijn achtergebleven. Wat zullen zij van Jim Marble denken? Natuurlijk, dat ik met den buit aan den haal wil gaan, in gezelschap van Laroche. En dat verkiez ik niet! Ik verlang dat zoo aanstonds de opbrengst gedeeld zal worden, eerlijk, en dan kunnen we ieder ons weegs gaan. Ik zal terugkeeren naar Johannesburg, en zal zorgen voor de verdeeling. Vandaag heb ik wel viermaal heel beleefd aan mijnheer Laroche verzocht, of wij nu niet eens eindelijk het zaakje zouden verdeelen en hij stelde het maar voortdurend uit, ik zie hem met je fluisteren, en dat bevalt me niet! Ik weet eigenlijk niet wat me weerhoud hem mijn revolver onder zijn neus te duwen en hem op die manier te dwingen.

— Maar Jim, wat ben je toch onredelijk! zeide de vrouw, en Raffles hoorde zelfs door den wand heen den valschen klank in haar stem die zij zoo vriendelijk mogelijk poogde te doen klinken. Er is toch geen sprake van bedrog! Henri is wel degelijk voornemens, den buit te deelen, maar het is beter, dat wij wachten tot het heelemaal duister is! Kijk, hij wordt al wakker!

— Het werd tijd! bromde Jim Marble, wiens naam Raffles nu eindelijk te weten was gekomen. Slaapzak, komt er eindelijk leven in je? Ik sprak zoeven met je vrouw — en zij zal je wel zeggen wat er gaande is! Ik geef je een kwartier om alles in orde te maken, en in dien tijd ga ik met den waard spreken, over een paard o. een voertuig. Ik heb niet veel lust om vijftig kilometers tot het naaste spoorwegstation te loopen. Maar probeer mij niet voor den gek te houden, want dat zou je opbreken! Ik houd het logement in de gaten, denk er om!

Een deur sloeg hard toe, een tijdje bleef het stil, toen braakte Laroche een gemeenen vloek uit, sloeg met den vuist op tafel, en begon vervolgens driftig met Fanny, beter bekend als Desirée in de Fransche taal te fluisteren, zoo zacht, dat Raffles niets meer kon verstaan, behoedzaam van zijn stoel stapte door de leege kamer liep, en door de beide kasten zijn eigen

vertrek weer bereikte, waar Brand juist ontwaakte en zich de oogen uitwreef.

— Mijn hemel — ik geloof dat ik te lang heb geslapen! zeide de jongeman verontschuldigd. Hoe laat is het?

— Het is bijna half acht! Sta maar vlug op, want ik geloof dat er werk aan den winkel is, Brand! Wij zullen nu moeten optreden, of alles loopt in het honderd! De auto gereed, wij hebben hier vooruit betaald, en als wij nu snel, handelen, kunnen wij ons uit de voeten hebben gemaakt, voor Laroche van zijn ontsteltenis is bekomen!

— Is hij op dit oogenblik alleen?

— Geheel alleen — met zijn betere helft, waarvan het nog te bezien valt, of zij inderdaad wel beter is. Ik voor mij betwijfel het. Het schijnt me een gevaarlijk caronje toe. Zij hebben iets in den zin, wat het is weet ik niet nauwkeurig — maar het is stellig niet veel goeds! Neem vlug je revolver, maak Henderson wakker, laat hij zich dadelijk aankleeden, en vast vooruitgaan naar de garage, zoodat de auto gereed staat, om ons weg te voeren.

— Maar wij kunnen vanavond onmogelijk een trein meer halen naar het zuiden.

— Dan nemen wij er een naar het noorden — of wij doen het zonder trein! zeide Raffles kortaf. Ik zal wel zorgen dat die Laroche gedurende de eerste uren geen teken van leven kan geven!

Maar plotseling nam het gelaat van Raffles een bezorgde uitdrukking aan en hij vervolgde:

— Dat is waar — dat ontging mij! Luister, Brand! Jim Marble — dat schijnt de naam te zijn van den medeplichtige die het echtpaar van Johannesburg uit heeft vergezeld — komt over tien minuten alweer terug, want hij wil afrekenen en de buit verdeelen! Vindt hij nu zijn handlanger en diens vrouw bewusteloos en den koffer gestolen, dan zal hij aanstonds alarm maken, al was het alleen maar uit wraakzucht en zonder zich te bekommeren om de gevolgen!

— Dan zou ik ook de geheele zaak maar in den steek laten, Edward! zeide Band schouderophalend. Laten wij dan maar onze geweren eens nakijken, ammunitie koopen, en de prairiën intrekken om er te gaan jagen!

— Neen, Brand! Ik heb mij al die moeite niet gegeven, om een ander met den buit te laten ontkomen! Dan moet het er ook maar op gewaagd worden! Wek Henderson, die het geheele huis doet dreunen door zijn gesnurk!

Brand ging haastig het kleine zijvertrek binnen, en hij moest den reus herhaaldelijk heen

en weer schudden, alvorens deze weder tot het besef van de werkelijkheid kwam met zijn ijzeren knuisten zijn oogen uitwreef, en eventjes verbaasd rondstaarde, als iemand, die niet dadelijk weet waar hij zich bevindt.

Maar toen was hij ook dadelijk klaar wakker, schoot zijn buis aan, en stak zijn lange beenen in zijn kaplaarzen, terwijl Brand hem op zachten toon de noodige instructies gaf.

Henderson nam alles ter hand, wat niet mocht worden achtergelaten, en in de eerste plaats zijn wapens, en trad het naastliggende vertrek binnen, waar Raffles ongeduldig wachtte.

— Luister nu Henderson, begon deze op zachten toon. Volg ons op den voet, en wacht, todat je je hebt overtuigd, dat wij bij Laroche zijn binnengegaan, ik zal kloppen alsof ik de waard was, en zijn stem nabootsen. Pas wanneer je gezien hebt dat wij in de kamer zijn, maak je dat je wekomt, haalt de auto en brengt haar op het achterwegje naast het hek van het achterwerf.

Intusschen had dit alles natuurlijk eenigen tijd in beslag genomen, en Raffles had dan ook ternauwernood de deur voorzichtig geopend, en een onderzoekenden blik door de kier geworpen op het portaal, of hij sloot ze onmiddellijk weer en bromde tusschen de tanden:

— Te laat! Marble schijnt eerder te zijn teruggekeerd dan hij van plan was, of wij hebben arbarmelijk getreuzeld.

— Gaat hij weer bij Laroche binnen? vroeg Brand zacht.

— Kunnen wij het niet opknappen, terwijl Marble daar binnen is?

— Dat is veel te gewaagd! Wij met ons beiden tegen één man zou nog gaan — maar met zijn beiden zullen zij zich verzetten, en wat al te gauw van hun revolver gebruik maken. Bedenk dat we hier in een kleine, Afrikaansche negorij zijn, en dat er voor die kerels heel wat op het spel staat!

— Maar als zij nu den buit gaan verdeelen, zal er voor ons bitter weinig overblijven!

Raffles stond een oogenblik in beraad, wierp zijn hoed ongeduldig op zijn bed, en zeide toen kortaf:

— Dat zal ik niet toelaten! Maar voor het oogenblik valt er niets te doen. Het is gekkenwerk, daar te gaan aankloppen, en ons mischien op een revolverkogel te laten onthalen. Ga mede — wij zullen eens trachten af te luisteren wat er daarbinnen omgaat!

Het was intusschen al bijna duister geworden en Raffles moest zijn zaklantaren te hulp roepen

toen hij en Brand door de beide kasten liepen, en de tusschengelegen kamer bereikten.

Raffles schoof nog een stoel bij, wenkte Brand om daar op te gaan staan, en toen luisterden beiden met groote aandacht.

Het eerste geluid wat hun oor trof was het rinkelen van glazen, en daarop de joviale stem van Laroche, die zeide:

— Nu dan, Marble, op je gezondheid! Ik wist immers wel dat we het eens zouden worden! Ad fundum, kameraad!

— Als je maar niet begint te schelden! bromde Marble wantrouwen. Wat zei je daar nu eigenlijk?

— Je glas tot den bodem leegdrinken, ha ha! antwoordde Laroche opgewekt. Het is Latijn, weet je! Fanny schenk hem nog eens bij!

— Neen, laat maar — jouw wijn is drommels zwaar! klonk de brommende stem van Marble. Laten wij maar liever dadelijk aan het werk gaan. Ik ben blij dat je eieren voor je geld gekozen hebt! Dit zijn dus de diamanten — dit zijn de bankbiljetten — en dit is het goudgeld! Nu zullen wij het in zeven partijen verdeelen, alles afzonderlijk — en ik neem zeszevende onder mijn berusting, om het aan de kameraden te geven!

— Hij schijnt nog volstrekt niet te weten, hoe dicht die kameraden in de buurt zijn! fluissterde Brand aan het oor van Raffles. Wat was dat?

Hij keek naar boven, naar de zoldering, en Raffles antwoordde hem heel zacht:

— De vloer van de vliering kraakt, dat heb ik vanmiddag ook al meenen te hooren. Mischien is het de droogte van het hout, of er slaapt daarboven iemand, die zich om werpt! En wees nu stil!

Duidelijk klonk door het dunne papier het tinkelen van het goudgeld, dat blijkbaar door een geoefende hand werd afgeteld.

Nu en dan zeide de vrouw een enkel woord, en dan werd het weer stil, behalve het ritselen van het papier en het verleidelijk geluid van het goudgeld.

— Er is meer dan ik dacht! klonk eenigen tijd later de stem van Marble. Kunnen jullie het licht niet wat hooger opdraaien, wat mankeer ik toch aan mijn oogen? Het is net of ik door een nevel zie!

Het tinkelend geluid hield een oogenblik op, en eensklaps, voor de beide luisteraars er eenig vermoeden van hadden klonk de val van een zwaar lichaam, alsof er iemand van een stoel op den grond gleden.

En nog terwijl de beide mannen elkander in de steeds toenemende duisternis verwonderd aankeken, slaakte de vrouw een rauwen kreet, dien zij blijkbaar met alle macht poogde te onderdrukken, door haar hand voor haar mond te houden.

Onmiddellijk daarna de rauwe stem van Laroche, die op schorren toon gebood:

— Wil je je bek wel houden, vrouw! Moet je het heele logement bij elkaar schreeuwen? Wat is er? Alles is toch prachtig gegaan?

— Daar! Daar! De gouden schorpioen!

Brand voelde zijn beenen onder zich sidderen, zulk een doodelijke angst had er gelegen in de stem van de vrouw, toen zij die zonderlinge woorden sprak. Hij begreep volstrekt niet wat er daarnaast geschiedde en dit wond hem nog meer op.

Maar het moest iets ernstigs zijn, want de stem van Laroche klonk nu sidderend van angst:

— Vervloekt! Het teeken! Zijn zij ons op het spoor? Heeft hij het hier gebracht? Maak voort, en sta daar niet als een gekkin te kijken! Vlug alles weer in het valies, en dan weg!

Raffles greep Brand bij den arm, en fluisterde hem in het oor:

— Spoedig naar de andere kamer, voor zij het hazenpad kunnen kiezen!

— Dat zullen zij onmogelijk kunnen, Edward! Het is immers duidelijk dat de handlangers al in het logement zijn en hen bespieden. Zij zullen ons neerschieten als honden, wanneer wij ons met de zaak bemoeien!

— Dat waag ik erop! Vlug wat — wij moeten een grooten omweg maken!

Zoo snel het maar ging stapten zij van de stoelen, betraden de kast, wrongen zich door de nauwe opening, liepen voorbij den verbluftten Henderson en openden de deur van het logeervertrek.

Het portaal was slechts schemerachtig verlicht met behulp van een petroleumlampje.

Niets deed zich hooren of zien.

De beide mannen hadden hunne revolvers getrokken en ijlden naar de deur van Laroche's kamer.

Raffles smoorde een verwensching, toen hij de kruk had gegrepen — de deur was van binnen stevig gegrendeld.

Een oogenblik dacht hij erover, Henderson te hulp te roepen, teneinde het paneel in te drukken, maar hij werd weerhouden door de gedachte aan het zware hout, maar vooral aan de zekerheid, dat hij dan eveneens vogelvrij zou zijn in dit gedeelte van Afrika.

Hij luisterde een oogenblik aandachtig, maar alles daarbinnen was stil.

Toen zag hij een lichtkier, terzijde van de deur, waar de planken een weinig vaneen weken, en hij bracht er het oog voor.

Hij kon slechts een klein gedeelte van de logeerkamer overzien.

Hij zag een groenachtig, vertrokken gelaat, waarin een mond, met schuim bedekt, wijd gaapte, als iemand, die naar adem snakt — het hoofd van een man die op den grond lag uitgestrekt.

En hij zag, ongeveer vier voeten boven de tafel, iets dat schitterde, en dat langzaam heen en weer draaide aan het einde van een zeer dun koordje, dat blijkbaar was neergelaten door een opening in de zoldering.

Het was de verkleinde nabootsing van een schorpioen, en het verguldsel schitterde als goud in het licht van de petroleumlamp....

Het raam juist tegenover de deur stond open en de nachtwind deed het dunne gordijn heel zachtjes bewegen.

HOOFDSTUK V.

De bende van de Gouden Schorpioen.

— Kijk eens! beval Raffles zachtjes, plaatsmakend voor Brand, die op zijn beurt zijn oog voor de kier bracht, en met ontzetting en verbazing keek.

Maar eensklaps greep Raffles hem bij den arm, en trok hem haastig met zich mede, het portaal weer over, en zijn eigen kamer in, waarvan hij de deur onmiddellijk grendelde.

Zijn scherp oor had op de vlieringtrap, waarvan de treden kraakten, voetstappen gehoord, en ook van beneden naderden schreden.

En nauwelijks was de deur gegrendeld, of door het raam, dat wegens de heerschende warmte was opengebleven, hoorden de drie mannen heel duidelijk het geraas van een motor, dadelijk daarop de knal van een revolvershot, een kreet van woede, en het snel weggrijden van een auto, over het knarsende grint van den weg.

— Daar gaat hij! zeide Raffles zacht. Er blijft ons niets anders over dan hem zoo snel mogelijk achterna te gaan, vrienden! Maar eerst moet ik weten, wat hiernaast geschiedt! Kom mede Brand!

Een oogenblikje daarna stonden de beide mannen weder op hun luisterpost, en dadelijk daarna hoorden zij heftig gerammel aan de deur toen een geluid als of er een ladder tegen een raamkozijn werd geplaatst, en de ruwe stem van den waard, die vloekend uitriep:

— Dat is me wat moois! Wat heb ik hier voor ontuig in mijn huis gehaald. Daar ligt er een van op den grond — hij ziet er uit of hij een week in het water heeft gelegen! En de twee anderen hebben hem gesmeerd, zonder mij te betalen!

— Waar is hun bagage! vroeg een andere stem, en er klonk een geluid of iemand met zware laarzen aan door het raam heen in de kamer stapte. Wel alle duivels — dan zijn wij toch nog te laat geweest! Maar zoo komt hij er niet af, en als hij denkt dat hij ons kwijt is —

— Maar wie is hij dan en wie zijn jullie, die hier bij mij den boel op stellen komt zetten? schreeuwde de herbergier woedend. Wie is de man die daar ligt?

— Dat gaat je allemaal geen steek aan, waard, en wij zouden je raden, je gemak te

houden! zei weer een andere stem op ruwen, dreigenden toon. Als je dan volstrekt iets weten wilt — die kerel met zijn Fransch accent is een gemeene dief, en hij is aan den haal met zijn koffer vol kostbaarheden, die van ons zijn, heb je me goed verstaan, van ons! En die man die daar ligt — dien kennen wij wel! Hij is mortibus, dat zie je! Hij heeft zeker een drankje ingekregen, dat te sterk voor hem was! Maar laten wij hier onzen tijd niet verpraten, jongens — dadelijk hem achterna!

Stappen van zware laarzen klonken weer over den houten vloer, de ladder kraakte, en men hoorde nu niets anders dan het jammeren van den waard, die blijkbaar vruchteloos poogde, den ongelukkigen Jim Marble weder tot bewustzijn te brengen.

Een oogenblik slechts aarzelde Raffles, en toen gaf hij gehoor aan de inspraak van zijn geweten.

Misschien kon hij dien man nog redden!

Hij stapte dus zwiingend van den stoel, Brand met zich meetrekkend, liep haastig naar het portaal, bonsde op de deur van Laroche's kamer, en riep:

— Wat is hier binnen toch gaande, waard? Wat schreeuwen jullie toch van een gewonde? Waarom is die deur gesloten? Maak ze eens open! Ik ben een beetje zoo'n dokter, en kan je misschien helpen.

Onmiddellijk klonk het geluid van grendels die worden teruggeschoven, en Raffles stapte binnen, door Brand op den voet gevolgd, en hij knielde onmiddellijk neder naast het onbeweeglijke lichaam op den grond.

Maar reeds begon de doodskleur zich uit te spreiden over het vertrokken gelaat en Raffles begreep dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

Het was niet te zeggen, of het misschien slechts de bedoeling van Laroche en zijn vrouw was geweest, dien lastigen getuige te verdooven — maar in ieder geval hadden zij hun doel ver overschreden, de dosis veel te groot gemaakt, die de uitwerking had gehad van een snelwerkend vergift.

Op de tafel stond nog een half geledigde

flesch en een leeg glas — en op den bodem was een weinigje poeder achtergebleven.

Raffles behoefde er niet eens aan te proeven — hij begreep heel goed dat het dit poeder was geweest, hetwelk Marble den dood had gebracht.

Hij nam het glas op, gaf het aan den waard, en zeide zeer nadrukkelijk, zeer ernstig:

— Bewaar dit zorgvuldig, waard, en ook de wijn! Want deze zaak zal onderzocht moeten worden. Die ongelukkige man daar op den grond is vergiftigd door den man die deze kamer gehuurd had met zijn vrouw. Hoe kwamen zij aan de auto, die hem heeft weggebracht?

— Weet ik het? schreeuwde de waard wanhopig. Het is me een zaak! Nog nooit is me zoiets gebeurd! Die auto zullen zij van middag wel ergens hebben gekocht of gehuurd! Ik haal er dadelijk den sheriff bij!

— Dat kun je doen, maar ik vrees dat het je weinig zal baten! zeide Raffles hoofdschuddend. Wat ons betreft — wij gaan onmiddellijk deelnemen aan de achtervolging met onzen eigen wagen. Ik geloof dat hij naar het noorden is weggereden, die laffe moordenaar! Zijn we je nog iets schuldig?

— U niet! U is een fatsoenlijk man! Maar zij hadden mij nog geen cent betaald, en nu heb ik een doode in mijn huis — en dat is me in geen drie jaren gepasseerd!

Raffles liet den waard aan zijn jammerklachten over, want het was hem onmogelijk hier langer werkloos te blijven, met de gedachte, dat Laroche en de Zwarte Danseres, zijn medeplichtige, zich straffeloos met den buit uit de voeten zouden kunnen maken.

Zeker, de leden van de Gouden Schorpioen zouden hen wel nagaan, maar wat konden zij doen, die zeker niet over een auto beschikten?

In een oogwenk was dan ook de bagage bijeen gebracht, en Raffles en zijn beide metgezellen verlieten het logement, terwijl de duisternis al bijna volkomen was.

Buiten hoorden zij nog de kwade stem van den waard, die bezig was, met de hulp van zijn dochter en een paar kafferboys het lichaam van den dooden man naar een ander vertrek over te brengen.

Raffles wist dat den sheriff aan het andere einde van het plaatsje woonde, op minstens een kwartier uur gaans, en hij had dus zeker een half uur tijd om aan een in elk geval onaangenaam onderhoud met dezen functionaris te ontkomen.

Want er was nu geen tijd te verliezen, en de

achtervolging moest onmiddellijk worden ondernomen, wilde men het spoor van den moordenaar niet voor goed bijster worden.

De drie mannen liepen dan ook wat zij konden, maar ongeveer tien minuten gaans van het hotel moesten zij haastig ter zijde springen, om ruim baan te maken voor een groote auto, die als een sormwind voorbij suisde, op gevaar af, de weinige nog op straat zijnde kinderen te verpletteren.

In een wolk van stof verdween het voertuig.

Raffles keek de auto een oogenblik na, en alsof hij plotseling werd aangegrepen door een angstig voorgevoel, riep hij uit:

— Naar de garage, mannen! Vlug wat!

Het was alsof ook Brand en Henderson voorvoelden, wat hun boven het hoofd hing, want zij snelden voort zoo vlug hun beenen hen wilden dragen.

Een paar minuten later bereikten zij het huis van den braven Lievegoed, en zij zagen hem al in de verte voor zijn huis staan, of liever jammerend heen en weer loopen, nu en dan de gebalde vuisten boven zijn dik hoofd steken.

En niet zoodra had hij Raffles gezien, of hij riep op weklagenden toon:

— Het is mijn schuld niet, mijnheer, waarachtig niet! Ik heb gedaan wat ik kon, maar kan een oud, aamborstig man zich verzetten tegen zes sterke kerels? Zij moeten geweten hebben dat ik hier een groote auto bewaarde en zij dreigden mij met hun revolvers! Ik zal u schadeloosstelling betalen, voor zoover me dat mogelijk is!

Raffles hief de hand op en zeide kortaf:

— Je hebt niet het onmogelijke kunnen doen, vriend. Stil maar — ik begrijp wel dat je je onmogelijk hebt kunnen verzetten tegen zes, goedgewapende bandieten. Heb je paarden?

— Ik niet — maar mijn buurman heeft beste!

— Wilt gij mij even naar dien buurman vergezellen?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer! haastte de smid zich, Raffles te antwoorden. En wat ik voor het overige doen kan, om Uwe auto weer terug te krijgen, dat zal ik niet nalaten, al moet ik eerlijk bekennen — het is hier een vreemd land — U begrijpt wel dat de politie...

— Ik begrijp er alles van, vriend! viel Raffles hem kortaf in de rede. Wij zullen hier wel op ons zelven zijn aangewezen.

Onder het spreken was het groepje al haastig voortgelopen, en eenige minuten later klopte Lievegoed zelf op het luik van een gesloten woning, en nadat het even stil was gebleven, werd

de zware buitendeur geopend en een niet al te vriendelijke stem riep in de duisternis naar buiten:

— Wie is daar? Wat moeten jullie? Vreemdelingen? Kom je om paarden? Die heb ik niet! Zelfs geen veulen!

En hij wilde de deur alweer dichtwerpen, toen Lievegoed zijn stem verhief en uitriep:

— Buurman, zoo mag je me niet behandelen! Ik sta voor deze vreemdelingen in! Als je denkt dat je me een kleine dienst verschuldigd bent, omdat ik jou ook wel eens geholpen heb, dan help je deze heeren dadelijk aan drie van je beste paarden! Ik weet dat je er hebt — en ik weet ook dat die heeren er wel goed voor zullen willen betalen!

Er volgde een grommend geluid, voetstappen sloften en toen kwam de eigenaar van het huis terug, ditmaal met een ouderwetsche stallaantaarn in de hand, die hij hoog ophief, om de gezichten der vreemdelingen te kunnen zien.

Maar hij scheen nog niet tevreden gesteld want hij vroeg grommend:

— Hoe zijn jullie hier gekomen? Waar heb je je paarden dan gelaten?

— Wij zijn hier gekomen met een auto, goede man, en die is ons een kwartier geleden afgestolen door leden van een bandietenbende.

— Het waren mannen van „De Gouden Schorpioen”, klonk eensklaps achter hen een benauwde, schorre stem.

— Het was de waard, de eigenaar van „De Silvere Luipaert”, die vruchteloos naar politie had gezocht, naar die juist op een onderzoek uit was, en die zich naar Lievegoed had willen begeben om met dezen notabele overleg te plegen.

De lantaarn begon te schommelen, en de kaars flikkerde, zoo beefde het voorwerp in de trillende hand van den paardenkoopman, die op fluisterenden, heeschen toon herhaalde:

— Is De Gouden Schorpioen hier in de buurt geweest? Dan moge de hemel ons bewaren! Mijnheer, ik zal U paarden geven, al wou u een paar dozijn hebben, en van de beste! Als u ons van het tuig kunt verlossen, dan zullen wij U zegenen! U weet niet wat De Gouden Schorpioen voor ons arm land is! De Ku-Klux-klan is er niemendal bij en de Zwarte Hand niet, de Camorra niet, en al die Italiaansche genootschappen, waar je in Amerika wel van hoort!

Maar Raffles stuitte den woordenstroom, en drong ongeduldig op spoed aan want hij begreep maar al te goed dat iedere minuut hier kostbaar was.

En het geheele gezelschap begaf zich haastig

naar het groote erf, waar de stallen en de boxes zich aan elkander rijden, en het duurde niet lang of Raffles had drie uitmuntende, zoogenaamde „gezouten” paarden uitgekozen, die dus bestand zouden zijn tegen langdurige vermoeinissen, omdat zij reeds lang gewend waren aan het voedsel, hetwelk de Afrikaansche bodem oplevert.

Zij hadden den goeden leeftijd, zij waren niet te klein, en ook niet te groot, en naar het scheen kerngezond.

Zonder een cent af te dingen betaalde Raffles den vrij hoogen prijs, Lievegoed leverde hem de zadels en het tuig, ammunitie, wat kookgerei, eenige dekens, een tent en alles wat er verder nog noodig kon zijn, maar met dat al ging toch nog een kostbaar kwartier verloren, en de auto had minstens een voorsprong van een minuut of veertig, toen de drie mannen zich eindelijk in den zadel wierpen, hunne paarden de sporen gaven, en het dorp uitrenden, nagestaard door vrij wat leden van de bevolking, die reeds op de hoogte waren van hetgeen er was voorgevallen, en elkander op fluisterenden, verschrikten toon onderhielden over het bezoek dat leden van de Gouden Schorpioen aan Jeppe hadden gebracht — en over den geheimzinnigen moord in de logeerkamer van „De Silvere Luipaert”.

Alhoewel het donker was, kon men de duisternis toch onmogelijk volkomen noemen. De maan scheen helder aan een wolkeloozen hemel, en duidelijk staken struikgewas en boomen af tegen den lichten avondhemel.

De weg was ook duidelijk te onderscheiden — al was het dan ook geen weg in de Europeesche beteekenis van het woord.

Dof klonken de hoeven der drie paarden op het aangestampte grint, terwijl de drie mannen zwijgend voortreden, in noordelijke richting, en dwars door de vlakte, die aan alle kanten door bergen wordt ingesloten.

Fourie zou de eerste pleisterplaats zijn, tenminste wanneer de vluchtelingen en de achtervolgers den weg hadden gevolgd, en niet links of rechts waren afgeslagen.

De weg bleek juist te zijn gekozen.

Want heel Fourie, met zijn twaalfhonderd inwoners was nog in opschudding over het feit dat ruim een uur geleden twee auto's met korte tusschenpoozen als een soort van verschietende sterren door het plaatsje waren geraasd, en daarbij in hun vaart een paar honden hadden overreden en een oude vrouw zoodanig gewond dat zij den nacht wel niet zou halen!

Niemand kon natuurlijk zeggen waarheen zij gegaan waren.

De ruiters gingen dus ook weer verder, en bij den uitgang van het dorp zeide Brand tot Raffles.

— Ik meen toch dat die Laroche met de Zwarte Danseres in een wagen waren gekomen door een paard getrokken?

— Dat is ook zoo! Maa het is even duidelijk dat hij zich op de een of andere wijze een auto moet hebben verschaft, en er is nog iets anders duidelijk Brand, en dat is, dat hij niet heel goed op de hoogte is van de wegen hier, anders zou hij stellig den vrij goeden en breeden straatweg hebben gevolgd, die in westelijke richting voert tot Zeerust toe, het beginpunt van de lijn naar het zuiden, want als hij eenmaal die plaats had bereikt vóór de achtervolgers, dan zou hij zich wel in veiligheid kunnen achten. Hoe het nu eigenlijk met hem moet gaan, begrijp ik niet goed, want hoe verder men noordwaarts komt, hoe geringer in aantal en hoe slechter de wegen worden.

— Des te beter, mylord — dan bestaat er ten minste nog kans dat wij het ontuig inhalen! gromde Henderson, en hij balde zijn vreeselijke vuisten. Ik voel mijn bloed koken als ik denk aan de mogelijkheid, dat die schurk van een Laroche ongestraft zou kunnen blijven na die lafhartigen moord op zijn medeplichtige.

— En ik denk nog aan iets anders, James! zeide Raffles ernstig. Ik denk aan de mogelijkheid dat de leden van de bende hem zullen achterhaten, want dan kan zijn lot niet twijfelachtig zijn. Hij heeft hen bedrogen, en hij is er met den buit vandoor, en zoiets wordt door het Genootschap van De Gouden Schorpioen op een vreeselijke wijze gestraft. De waard had wel gelijk — er is bijna niets ergers te bedenken dan deze bende! Zij heeft haar vertakkingen over de geheele wereld, en Hindoe's zoowel als negers, Chineezers, zoowel als Spanjaarden zijn er lid van. Vooral in Rusland echter moet het Genootschap duizenden leden tellen, en er zou heel wat aan den dag komen, als de politie daarginds eens bereid werd gevonden, alle stukken te publiceeren, die betrekking hebben op de misdaden die in de Sovjetrepubliek door de bende gepleegd werden.

Raffles wilde zijn paard alweer de sporen geven, toen Brand zijn hand op zijn arm legde, en zeide:

— Geloof je werkelijk, Edward, dat onze achtervolging eenig nut kan hebben? Hun auto's

rijden veel harder dan onze paarden kunnen loopen!

— Alleen zoolang er een weg is, Brand! En die houdt reeds een paar uren hier vandaan op. Voor zoover ik mij herinner zijn er geen zijwegen. Het kan dus niet anders of zij moeten tenslotte het vrije veld bereiken, en daar is het onmogelijk, met een gewone auto vooruit te komen. Bij den eersten den besten regenval is het zelfs volkomen onmogelijk. En alle teekenen wijzen er op dat het weer gaat omslaan, en dat wij een van die verschrikkelijke tropische stortbuien te wachten zijn, die binnen een half uur tijds een geheele provincie blank kunnen zetten! Neen, wij gaan verder, tot iederen prijs!

— Maar kunnen zij geen goeden weg bereiken als zij links of rechts gaan?

— Onmogelijk, Brand! Oordeel zelf maar! De weg van Zeerust naar het Noorden, over het Tshwani, ligt 75 kilometers ten westen van Fourie — en de groote weg van Holfontein over de Elandsrivier naar Klip Kuil, bijna tachtig. Nu zijn tachtig kilometers niets, als men die slechts langs een goeden weg kan afleggen — maar die bestaat hier juist niet! Ik weet met volmaakte zekerheid dat Laroche naar het noorden onmogelijk met zijn wagen kan ontkomen — en daarom: vooruit!

En de paarden werden opnieuw aangespoord, en weer volgden zij den weg die nu echter nauwelijks zichtbaar was, want sedert eenige oogenblikken was de maan achter de wolken verdwenen, en het viel nu moeilijk, verder dan een tiental meters voor zich uit te zien.

Nu en dan hief Raffles waarschuwend de hand op, dan stonden zij stil en luisterden, maar niets deed zich hooren dan het geluid van den wind, die sedert eenige oogenblikken in kracht was toegenomen, door de hooge boomen, en, heel in de verte, het zonderlinge, schelle geblaf van een hond.

De drie mannen waren de bronnen van de Elandrivier reeds lang overgetrokken, die zich hier alleen vertoonen als heel smalle stroompjes, en bevonden zich weder in de vlakke, toen Brand een dikken, lauwen druppel op zijn neus voelde vallen, en verschrikt uitriep:

— Ik geloof waarachtig dat het al begint te regenen!

— Dan moeten wij onmiddellijk een schuilplaats zoeken, Brand, en dat zoo spoedig mogelijk zonder een oogenblik te verliezen, en hooger dan deze weg, die binner een kwartier onder het water bedekt zal zijn. Vlug de helling van den berg op, en naar een beschutting gezocht! Je

kunt je geen voorstelling maken van de verschrikkelijke hevigheid van een Afrikaansch onweder!

En bijna op hetzelfde oogenblik barstte de bui los.

Een verblindende bliksemstraal scheurde het zwerk, en zette voor een onderdeel van een seconde de geheele omgeving in een blauwe gloed. Bij het schelle licht konden de drie reizigers de omgeving waarnemen, de heuvels te rechter zijde, en een groot gedeelte van de vlakte.

De druppels begonnen hoe langer hoe sneller te vallen, de paarden hinnikten van schrik en men moest ze met kracht aansporen, om ze te bewegen, de flauwe helling te beklimmen van de steenachtige heuvels.

Spoedig moesten zij afstijgen, om de vermoeide dieren wat te ontlasten, want de kracht van den wind nam iedere seconde in hevigheid toe, de regen plaste neer, de helling werd steeds steiler.

Reeds doorweekt tot op de huid bereikten zij tenslotte tot hun groot geluk een soort van uitholling, in den steil oprijzenden bergwand, die nauwelijks een paar meters diep was, maar gelukkig was de wind juist van de rots afgekeerd, en zij hadden hier althans een schuilplaats gevonden tegen den regen, die nu met ongelooflijke kracht, in den vorm van vingerdikke stralen uit den inktzwarten hemel neerplaste.

De donder kraakte oorverdoovend, de blik-

semschichten volgden elkander bijna zonder tusschenpoozen op, en het was alsof het heelal in opstand was.

Brand had veel verwacht, maar hij moest bekennen dat dit schouwspel alles overtrof wat hij zich in zijn stoutste verbeelding had voorgesteld.

Met waren geen druppels die vielen, het waren gansche schermen van water, alsof daarboven een reusachtige sluis was opengezet, alsof al het water uit den hemel tegelijkertijd op dezen plek van den aardbodem werd uitgestort.

En met zooveel geweld troffen deze waterstralen de rots, dat die er van sidderde tot op zijn grondvesten.

Hoe droog de grond ook was — het duurde geen kwartier of hij was volkomen verzadigd, en van dat oogenblik af bleef het water staan, en rees telkens hooger.

Het was van dit punt onmogelijk te zien, maar iedereen begreep dat de weg dien zij zoeven waren gevolgd reeds onder water moest staan.

Nog tien minuten — en de geheele vlakte was overstroomd, zooals nu te zien was bij het felle licht der bliksemstralen. De paarden hadden zich dicht bijeengedrongen, met de koppen naar den grond gewend, zachtjes hinnikend van angst.

Steeds wiesch het water en nog altijd plaste de regen met onbeschrijflijke hevigheid neer.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C-Cigaretten.

HOOFDSTUK VI.

Het kamp in de bergen.

En plotseling hield het onweder op — even plotseling als het was komen opzetten.

Het had ternauwernood een half uur geduurd, en toch was die tijd voldoende geweest om het geheele landschap te veranderen.

Zware boomen waren ontworteld en tegen den grond geslagen, de kleine riviertjes waren allen buiten hun oevers getreden en een onafzienbare watervlakte strekte zich uit in het licht van de maan, die weer achter de wegtrekkende wolken te voorschijn kwam.

Ook de wind legde zich, en men kon zich bijna niet voorstellen dat dit alles werkelijk geschied was!

Maar het water was zeker geen droom, en het was natuurlijk onmogelijk, onder deze omstandigheden verder te trekken.

— Wij zullen vannacht hierblijven! zeide Raffles na even te hebben nagedacht. Rusten moeten wij toch, en morgen zal het water wel weer zijn weggezakt. Dat geschiedt gelukkig vrij spoedig, als het zoo lang is droog geweest. En hoe eerder wij uit deze overstromde streken weg zijn, hoe beter, want de moeraskoorts treden juist na zulke regens het heftigst en het gevaarlijkst op.

Heel aanlokkelijk zag de plek er niet uit, maar zij was in ieder geval veilig, en zoo werd op den nog doorweekten bodem de tent uitgezet, het grondzeil werd uitgespreid, de paarden werden ontzadeld, en moesten het maar stellen met het natte gras dat hier en daar uit de rots opgroeide.

Henderson had de dieren met een wollen lap zoo goed als het ging wat droog gewreven, waarbij Raffles glimlachend had toegezien — hij wist wel dat een goed Afrikaansch paard tegen een stootje kan en niet zulk een kruidje-roer-me-niet is, als een Engelsch renpaard!

Er werd vuur gemaakt, wat alleen maar mogelijk was, doordat Brand achter in het hol wat droog hout had kunnen vinden, en de inhoud van een der blikken werd gewarmd en met groote eetlust werd genuttigd.

En daarop begaven de drie mannen zich ter ruste en zij sliepen even vast, alsof het beste bed hun ten dienste had gestaan.

Zij sliepen tot aan het krieken van den dag, en werden pas gewekt doordat een zonnestraal door een kier van de tent drong.

Een nieuwe dag was aangebroken.

De atmosfeer was heerlijk verfrischt door het onweder, en ofschoon het zeker dien dag ook warm zou worden — het zou niet meer die loodzware, drukkende hitte zijn.

Brand was het eerst uit de tent, en hij slaakte een kreet van verbazing — want al dat water was reeds bijna weggetrokken, en slechts hier en daar stonden nog groote plassen.

Daarentegen was de bodem nu zoo slijkerig, dat het volkomen onmogelijk bleek voor een auto, zich een weg te banen door dat moeras.

Misschien was de bodem verderop hooger — en als het werkelijk het geval was, dan, zoo meende Brand, kon men de achtervolging ook gerust staken, want Laroche zou dien nacht natuurlijk zijn verder gereden, evengoed als zijn achtervolgers.

Toen hij dit echter aan Raffles mededeelde, die naast hem was komen staan, zeide deze:

— Als ik dat gedacht had, Brand, dan zou ik niet rustig hebben kunnen slapen! Maar het land is hier honderden mijlen ver zoo vlak als een spiegel, natuurlijk met uitzondering van de bergen, die echter voor auto's totaal onbegaanbaar zijn!

— Wat kan het doel zijn van Laroche, nu hij inziet dat hij zich in den weg vergist heeft?

— Het beste wat hij kan doen is nu, in noord-westelijke richting verder te trekken, tot Eloff Nel. Dat is een klein plaatsje op den grens van Rustenburg en Marico gelegen, zoowat veertig kilometers hier vandaan. Is hij daar eenmaal, dan zou hij een toevlucht kunnen zoeken of in de Dwars Bergen, of wel hij zou kunnen pogen den grooten weg naar Zeerust te bereiken. Maar wat hij ook doet — hij zal er zijn auto wel bij inschieten, denk ik! Hetzelfde geldt echter voor de achtervolgers — en dan zouden de drie partijen ongeveer gelijkstaan, met dit verschil evenwel, dat wij vrij ver ten achter zijn geraakt. Laten wij spoedig ontbijten en op weg trekken!

De drie mannen waschten zich het gelaat en

de handen in een van de vele waterstroompjes ontbeten met beschuit, gedroogd vleesch en een kop thee, zadelden de paarden, en brachten de dieren, na ze ook gepakt te hebben, niet zonder moeite langs de glibberige helling weer naar beneden, waar zij ze bestegen.

Gemakkelijk viel de rit niet, want men moest er voor zorgen, de droogste gedeelten te berijden. Geraakte men van den eigenlijken weg af, voor zoover die nog bestond, dan zakten de paarden onmiddellijk tot hun knieën in de weke modder.

Maar gelukkig droogde de grond steeds meer op onder den invloed van de zon, naarmate deze hooger rees aan den fletsblauwen hemel.

De bedwelmende geuren van allerlei tropische bloemen woelen aan over de vlakke, het neergeslagen gras begon zich alweer op te richten, en in de ontzaglijke boomen der verre bosschen kwinkleerden de bonte vogels, schelgekleurde papegaaien, neushoornvogels, groen en geel, met hun merkwaardig gevormde snavels, wonderschoone paradijsvogels, en boven alles uit klonk het schelle geroep van den spotvogel.

Als zij dicht voorbij den zoom van zulk een woud trokken, konden zij heele legers langstaartige apen onder een luid gekrijsch over de bovenste takken der geweldige apenbroodboomen zien trekken, of zich aan de lianen vastgrijpen en zoo van boom tot boom slingeren.

En zoo trokken zij steeds verder, totdat zij, een paar uur later, zonder iets bijzonders te hebben ontdekt, door een kafferkraal reden, bestaande uit een zestigtal hutten en waar het opperhoofd, een krachtig gebouwd man met een intelligent gelaat, en die een houten pen door den neus droeg, hun mededeelde, dat inderdaad den avond te voren, bijna een vol uur voor het onweer losbrak, dat gelukkig zijn kraal gespaard had, twee auto's met een tusschenpoos van omstreeks een kwartier — de man noemde het honderd trommelslagen", door het dorp gereden waren.

Hij voegde er aan toe dat de helft van zijn onderdanen nog nimmer een auto gezien hadden, en doodelijk ontsteld waren geweest door die ongewone verschijning.

— Dan kunnen zij ook niet ver weg zijn, meende Raffles nadat zij het vriendelijk dorps-hoofd vaarwel hadden gezegd, na, in ruil voor een oud zakmes, wat maïs en groote rijstkoecken van hem te hebben gekocht — waarbij de ontvanger van het kostelijke mes zeker heel wat verheugder was dan de drie blanken.

En weer trok men verder, thans een weinig op goed geluk, maar altijd in noordwestelijke richting, omdat Laroche wel niet zoo krankzinnig zou zijn geweest met zijn auto noord-oostelijk te trekken, waar hij tenslotte onvermijdelijk stuiten moest op een ontzaglijke kring van bergen, die aan zijn auto den doorgang zou versperren.

Hier kon men althans nog, al was het dan met groote inspanning, met behulp van een auto vooruit komen.

Maar hoe moest het gaan als de benzinevoorraad was opgebraakt?

Er was geen sprake van, dat men ook maar een druppel van dat kostbare vocht zou kunnen krijgen in deze streken.

Het lot van Laroche scheen dus bezegeld te zijn — tenzij hun achtervolgers panne kregen, of dat hun eigen voorraad benzine eerder was uitgeput dan die van den verraderlijken Franschman.

De paarden hielden zich prachtig, en zij waren volstrekt niet bijzonder vermoeid, toen de drie mannen voor de eerste maal dien dag afstegen, omstreeks het midden van den dag, toen het noodzakelijk was, een paar uren rust te nemen, en de ergste hitte te laten voorbij trekken.

Zij zochten de schaduw op van een geweldige mangoboom, die krioelde van allerlei vogels, en waarvan het bladerendak met gemak schaduw aan een paar duizend menschen had kunnen verschaffen, en lieten de paarden vrij om te doen wat zij verkozen — zij wisten wel dat het instinct van deze dieren hen in de buurt zouden doen blijven.

— En zijn we hier nu in de oerwouden, mylord? vroeg Henderson, terwijl hij met smaak beet in zijn maiskoek.

— Neen, mijn jongen, zoo kan men het hier onmogelijk noemen! antwoordde Raffles glimlachend. De oerwouden zien er nog heel anders uit! Daar is het onmogelijk, zich een weg te banen zonder hulp van het kapmes en de bijl — en met paarden kan men er niets uitrichten! Die zijn alleen te gebruiken in de vlakke. Maar daar zijn zij dan ook onmisbaar.

— Ik kan mij niet begrijpen dat Laroche en de anderen hier langs zouden zijn gekomen! zeide Brand hoofdschuddend. De weg lijkt mij volkomen onbegaanbaar!

— Een kat in doodsnood maakt vreemde sprongen Brand! zeide Raffles, om zich heen ziende. Natuurlijk is de weg eigenlijk niet geschikt voor een auto, maar als men zich in

doodsgevaar weet, dan waagt men heel wat!

Raffles had nauwelijks het woord gezegd, of de drie mannen kwamen tegelijker tijd uit hun halfliggende houding overeind.

Heel in de verte, weerkaatst door de bergwanden, hadden snel achter elkander, bijna tegelijkertijd twee schoten geklonken.

Brand en Raffles keken elkander veelbetekenend aan en toen zeide de laatste:

— Dat moeten zij geweest zijn! Het zou wel toevallig zijn als hier andere blanken in de buurt waren en de kaffers bezitten hier geen vuurwapens. Wij zullen onze rust zooveel mogelijk bekorten, en hun verblijfplaats pogen te ontdekken!

— Geloof je dat het Laroche is? ?

— Laroche of de anderen — Wij zullen het spoedig genoeg weten!

— Zouden zij daarginds vechten?

— Vechten, of jagen! Komt vrienden, wij zijn nu voldoende uitgerust, en zullen verder trekken. De paarden zijn nog volkomen frisch — het zijn uitmuntende dieren!

Men beëindigde spoedig den maaltijd en daarop werden de paarden weer opnieuw gezadeld en bestegen.

Naarmate men noordelijker kwam wisselde het landschap van uiterlijk.

De zware boomen hadden plaats gemaakt voor laag, dor struikgewas, de vlakke had hare rechten weder hernomen en strekte zich schier eindeloos uit, tot aan den voet der bergen, die zich over een leengte van vele honderden kilometers in het noorden verhieven — de Dwars Bergen.

De drie mannen waren sedert ongeveer een kwartier door de vlakke getrokken, waar de bodem nog steeds vochtig was, en het gras de paarden tot aan de borst reikte, toen Brand plotseling zijn rijdier inhield, een onderdrukte kreet slaakte en naar iets wees, dat, omstreeks een honderdtal meters verder boven het gras uitstak.

— Een auto! riep hij uit.

— Je hebt goed gezien, Brand! Het is een auto — en het is de mijne! Zie maar je kunt duidelijk de Amerikaansche kap herkennen! Het ding schijnt heelemaal scheef te zijn weggezakt — waarschijnlijk zijn twee zijwielen van den weg afgeraakt, of beter gezegd, van een diepe kuil — want van een weg is hier geen sprake!

De paarden werden tot spoed aangedreven, en een oogenblik later omringden de ruiters de auto, of liever het wrak daarvan, want de groo-

te wagen zag er jammerlijk uit, met een voorwiel gebroken, schuin weggezakt in den drassigen bodem, van onder tot boven bedekt met opgedroogde modder, de Amerikaansche kap gescheurd, en volkomen onbruikbaar!

Raffles liet zijn blikken langzaam over de vlakke dwalen, en er lag een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij zijn geweer uit den holster nam, den kolf op zijn dij plaatste, en zeide:

— Misschien zijn zij niet ver uit de buurt, en moeten wij ons voorbereiden op een gevecht, vrienden! Ik denk echter wel dat zij niet hier zullen zijn gebleven, midden in de vlakke, maar het uiterste zullen hebben gedaan, om Laroche toch nog in te halen, al waren zij nu ook te voet. Ik vermoed veeleer, dat zij zich naar de bergen hebben begeven, wel wetende, dat Laroche aan den voet daarvan zijn wagen in den steek heeft moeten laten. Vooruit dus!

De paarden werden opnieuw aangedreven en de drie mannen trokken verder, maar nu met wat meer omzichtigheid, want het hooge gras zou wel een schuilplaats hebben kunnen bieden aan de bendeleden, die maar al te goed moesten begrijpen wat de drie blanken, hier op deze plek ver van de bewoonde wereld, te beduiden hadden.

Er verliepen omstreeks twee uren, steeds nader kwamen de bergen, en toen, juist nadat zij uit een klein boschje waren te voorschijn gekomen, zagen de drie mannen tegelijk de andere auto — het voertuig van Laroche.

Zij kwamen snel naderbij, en zagen dat er aan de auto volstrekt niets mankeerde, behalve dan dat ook deze wagen als het ware schuilging onder een korst van modder — maar er was geen druppel benzine meer in het reservoir, en van volle blikken was ook niets te vinden.

De wagen was hier eenvoudig gestrand bij gebrek aan brandstoffen.

Het gelaat van Raffles stond strak en ernstig, toen hij zeide:

— De zes achtervolgers moeten deze auto natuurlijk ook hebben gezien — en daarom geef ik geen duit voor het leven van dien Laroche! Veermoedelijk zijn zij langs dezen weg het bergte ingegaan — maar nu te voet.

— Het moet voor de vrouw een vreeselijke onderneming zijn geweest! zeide Brand langzaam.

— Hij zal dan ook zeker niet ver met haar zijn gekomen, moet ik vreezen! hernam Raffles hoofdschuddend. Maar daar — wat is dat daarginds?

Raffles had om zich heen gezien, en wees nu met uitgestreken arm naar iets, dat afstak tegen den grijzen wand van de bergen, aan welker voet zij zich nu bevonden.

Het zwaaide langzaam heen en weer, alsof het door een zacht windje bewogen werd, ongeveer halverwege den rotswand.

Raffles had zijn kijker te voorschijn gehaald, bracht dien voor het oog, tuurde naar het zachtjes bewegende ding dat hij had aangewezen, en toen liet hij het instrument langzaam weer zakken en zeide ernstig:

— Het is een mensch — of beter gezegd — het was er een! Het lichaam wordt aan den riem vastgehouden door een dikken tak, die uit de rots steekt. Waarschijnlijk is de man omlaagegestort en die tak heeft zijn val gestuit! Nu weten wij misschien ook waaraan wij dat schot hebben toe te schrijven!

— Is het — Laroche? vroeg Brand.

— Neen! Die is het zeker niet! Ik denk veel eerder dat het een van de achtervolgers is, en dat hij hem van verre met een goed gericht gewerschot heeft neergeschoten. Zij zijn dus al handgemeen geweest, en wie weet wat er sindsdien geschied is!

— Maar wij zullen met onze paarden onmogelijk de bergen in kunnen trekken, Edward!

— Daarin heb je gelijk! Zooiets zou onmogelijk zijn.

Raffles liet zijn oogen nogmaals in het rond gaan, toen zijn aandacht werd getrokken door een licht rookwolkje, dat, op ongeveer een halve mijl afstand, kaarsrecht omhoog steeg in de stille lucht, achter een dicht boschje kurkeiken, aan den voet van het gebergte.

— Misschien is daar een dorp! zeide hij tenslotte. Wij zullen het in ieder geval gaan probeeren.

— En als het de bandieten zijn?

— Dan zullen wij hen bestrijden, Brand! Maar ik geloof niet dat zij het zijn! Waarschijnlijk zijn zij al in de bergen. Is het een kraal, dan zullen wij aan den hoofdman verlof vragen, onze paarden daar tijdelijk achter te laten. De kaffers in deze streek zijn gelukkig vriendelijke, goedaardige lieden, die ons wel ter wille zullen willen zijn.

Allen wierpen zich weder in den zadel en reden in galop tot bij het boschje. Raffles drong er alleen in door, en na een honderdtal stappen bemerkte hij, dat hij goed gezien had. Op een groote, open plek in het bosch stonden een tachtig-

tigtal rieten hutten in het rond geschaard, en de bewoners waren druk bezig, zoo goed als het ging de zware schade te herstellen, welke het noodweer ook hier had aangericht.

De menschen schenen nog niet vaak blanken te hebben gezien in deze streek, want zij kwamen onmiddellijk nieuwsgierig aanloopen, zonder eenige vrees aan den dag te leggen, en Raffles was het al spoedig eens met den hoofdman, die zeker tot den hoogsten adel moest behooren, want zijn oorlellen droegen zulke groote, houten schijven, dat zij hem tot op den schouders hingen.

Raffles sprak zijn voorraad oude messen nog maar weer eens aan, opzettelijk voor dergelijke doeleinden medegenomen, en de kraal werd aanstonds vervuld van gejuich, toen op twee van die messen nog een handvol kralen volgde, een kleine bijl, en een stuk blinkend blik, ter waarde van twaalf centen ongeveer, maar wat in de oogen van die naieve lieden de waarde van goud scheen te hebben!

Voor die reusachtige gift zou men de drie paarden desnoods tot den jongsten dag in bewaring houden en voederen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat het de eenige drie in de kraal waren, want de kaffers houden er geen paarden op na. Zij weten echter wel hoe zij met die dieren moeten omgaan en op dit punt gerustgesteld, na zich overvloedig te hebben voorzien van munitie, en na de bagage zoo goed mogelijk te hebben verdeeld — in dier voege dat Henderson het leeuwendeel kreeg, trokken de drie avonturiers stoutmoedig het gebergte in, ongeveer op dezelfde plek waar dat afschuwelijke, langzaam heen weer wiegende menschenlichaam tegen den bergwand afstak.

Voorzichtig gingen zij het lijk op een afstand van omstreeks dertig meters voorbij, en nu twijfelden zij niet langer — het was een van de leden der bende van de Gouden Schorpioen.

Zij waren dus daarboven geweest, en uit een hinderlaag was deze man neergelegd, en aldus door zijn noodlot achterhaald. En nu waren de andere vijf zeker, bezielde door een woedende wraakzucht, aan het zoeken naar den man die dat schot gelost had, die een der hunnen had vergiftigd, en die — wat voor hen wel de hoofzaak zou zijn — den geheelen buit voor zichzelf had behouden.

De bergen waren hier vrij gemakkelijk te beklimmen, en Raffles poogde, een zoo groot mo-

gelijke hoogte te bereiken, in de hoop, daardoor den omtrek mijlen in het rond te kunnen overzien.

De bergen waren hier begroeid met een kort struikgewas, dor gras, hier en daar ruim een voet hoog, en kleine jeneverboompjes, met grillig verdraaide stammen.

Zij hielden hunne geweren tot schieten gereed want niemand kon zeggen, welke ontmoeting hun hier kon wachten.

En eensklaps, zonder er op verdacht te zijn, vonden zij een spoor, dat voor geoefende trappers als zij waren, onmogelijk kon worden misverstaan — het gras was platgetreden, door zware voeten, en dat kon niet lang geleden zijn, zooals duidelijk bleek uit den toestand van de neergetrapte grashalmen.

Verscheidene menschen waren hier vlak achter elkander voorbij gegaan.

Van dit oogenblik af namen de drie mannen de grootste behoedzaamheid in acht. Telkens stonden zij stil om te luisteren, en met opzet liepen zij op eenigen afstand van elkander, om elkander tijdig te kunnen waarschuwen bij het minste gevaar.

En het was Henderson, die het eerst dat waarschuwingssein gaf, door zijn hand als een verkeersagent op te steken.

De reus had op dit oogenblik een soort van kam of zadel bereikt, en hij moest, vanwaar hij neergeknield lag een ruim uitzicht hebben over een of andere dalkom.

Raffles en Brand, die voorzichtig naderbij kwamen, zagen hoe hij zich plat op den grond uitstreckte.

Een paar seconden later hadden zij zich bij hem gevoegd, en heel voorzichtig kropen zij wat hoogerop, op den buik liggend, totdat zij, evenals hij, een blik konden werpen in hetgeen inderdaad een vallei was van zeer groote uitgestrektheid.

Die vallei had een langwerpigen vorm, en was aan alle kanten omringd door meer of minder hooge bergen, of beter gezegd heuvels, want in deze streek verhieven zij zich nergens hooger dan vierhonderd meter.

De bodem van het ravijn was bedekt met

malsch, lichtgroen gras, dat zijn kleur en zijn sappigheid te danken had aan een smal waterstroompje, dat het dal van begin tot het einde doorliep.

Er stonden hier wat boomgroepjes, en het dal scheen bezocht te worden door grof wild, want zelfs op deze hoogte was volkomen duidelijk het platgetreden pad te zien, van waarschijnlijk zeer zware dieren, zooals giraffen of misschien wel olifanten, die zich iederen middag en iederen avond naar de drinkplaats begaven.

Maar het was niet de natuur, die hun aandacht gevangen hield.

Neen, het was een schouwspel van een gansch anderen aard, dat hunne blikken tot zich had getrokken.

Juist tegenover hen, aan de andere zijde dus van het ravijn, op een afstand die op zijn minst vijfhonderd meter bedroeg, bevond zich een klein groepje menschen, ongeveer halverwege de ophelling van een heuvel, met gras en boomen rijkelijk beplant, en waarvan de grijze gewaden afstaken tegen dat levendige groen, vele tinten lichter geworden door de stortbuien van den vorigen dag.

Van hun gelaat was op dien grooten afstand natuurlijk volstrekt niets te onderscheiden, maar er kon niet aan getwijfeld worden, of zij hadden hier te doen met de bandieten, die zij volgden.

Brand had zijn oogen half dichtgeknepen om ze wat beter te kunnen onderscheiden en zeide nu:

— Maar — het is mij alsof ik een vrouwen-gedaante kan onderscheiden!

Raffles had zijn Zeiss te voorschijn gehaald, bracht hem voor het oog, keek er een oogenblik door, en greep toen met een woest gebaar zijn geweer.

— Wat is er? riep Brand een weinig verschrikt uit.

— Er is, mijn waarde Brand, dat de beide partijen daar samen zijn op een klein plateau, en dat de eene partij, de sterkste, druk bezig is, de andere partij op te hangen aan een dikken boomtak.

HOOFDSTUK VII.

De vergelding.

— Wel, dat neemt ons heel wat werk uit de hand! merkte Henderson bedaard op.

— Dat is een schoone lijkrede, Henderson, maar wij hebben nu eenmaal den naam van beschaafde lieden te zijn, en dit gaat toch wel wat ver! Die man heeft ongetwijfeld den dood verdiend, want hij is een groote schurk en een laffe moordenaar — maar dat is niet de wijze, om hem te straffen! Zijn zij gerechtigd, die bandieten, zich op zulk een wijze te wreken?

Brand, die nog niets gezegd had, bracht den kijker aan het oog, dien Raffles zooeven had losgelaten.

De sterk vergrootende Zeiss bracht het afschuwelijke schouwspel als het ware tot vlak voor zijn oogen.

Op het plateau, halverwege de berghelling stonden twee zware boomen, en aan een daarvan was de vrouw vastgebonden, de Zwarte Danseres, die nog slechts weinige dagen geleden, een geheel legertje schatrijke juweliers en mijneigenaars aan haar kleine voetjes had gebracht, en had doen sidderen van begeerte.

En nu hing zij daar, half wezenloos van ontzetting en afschuw, tegen een boom aan, alleen maar vastgehouden door de touwen, die haar bonden.

Het zwart gelokte hoofd hing voorover, alsof om het afschuwelijke niet te zien dat zich daar vlak voor haar oogen afspeelde.

De tweede boom had, op omstreeks drie meters van den grond, een zware tak.

Van dien tak hing een lang touw af, met een lus aan het einde, en op den tak zat schrijlings een man, die iets met dat touw uitvoerde, terwijl op het plateau zelf, dat zeker niet langer was dan een twintigtal meters, en vanwaar een smal pad verder de bergen scheen in te voeren, drie mannen de gebonden Laroche vasthiielden, wiens afschuwelijke bleekheid zelfs op dezen afstand door den kijker kon worden waargenomen, terwijl de vijfde man de lus nog wat naar beneden scheen te halen, en op het punt stond, haar om den hals van den ter doodveroordeelde te slaan.

En nu werd het uiteinde van het touw om den boomtak geslagen, en de man die schrijlings op den tak zat, scheen een geestigheid te zeggen, want Brand zag duidelijk de anderen schudden van het lachen, terwijl de ongelukkige Laroche tot onder den tak werd geduwd, en hem de lus om het hoofd werd geslagen.

— Schiet dien kerel uit den boom, Brand! Jij bent onze beste schutter! zeide Raffles, wiens gelaat strak en dreigend stond.

— Op vijfhonderd meter? vroeg de jongeman aarzelend.

— Je bent in den grooten oorlog scherpschutter geweest, Brand, en zult het wel meer gedaan hebben — en toen, de hemel weet het, misschien om een heel wat minder deugdelijke reden! Haast je — zij zullen aanstonds den man op-hijschen.

Brand verzette haastig het vizier van zijn geweer, deed den loop rusten op een rotsblok, mikte zorgvuldig, en haalde den haan over.

Het schot werd wel tienmaal herhaald door de bergen, maar lang voor de laatste echo weerklonk was de man, die te paard op den tak zat, naar beneden getuimeld.

Een oogenblik bleef de groep daar aan den anderen kant van het ravijn doodstil staan.

E toen ontstond er een soort van paniek, allen liepen schreeuwend door elkander, en lieten den gebonden man los, die het touw al om den hals had.

Een der bandieten scheen zich over den gevallen man neer te buigen, een tweede sneed vliemensvlug de touwen door, waarmede de vrouw aan den boom gebonden was, laadde haar als een zak over zijn schouder, daar zij blijkbaar geen voet kon verzetten, en was het volgende oogenblik met haar langs het rotspad verdwenen.

En Laroche stond daar nog altijd met gebonden handen, toen een der bandieten haastig op hem toetrad en een snelle beweging met zijn arm scheen te maken.

Het volgende oogenblik verdween ook hij, Laroche leek een oogenblik heen en weer te zwaaien, en viel toen plat voorover op den grond.

Brand schoot nogmaals op den laatsten, vluchtenden bandiet, maar hij miste hem daar hij niet den tijd had om te kunnen mikken.

— Onmiddellijk hen achterna beval Raffles kortaf. Als zij die bewusteloze vrouw denken mee te voeren, wie weet met welk doel, dan kunnen zij onmogelijk snel vooruit komen.

Nu was het bevel gemakkelijker te geven dan op te volgen, want van een gebaand pad viel hier niets te bespeuren, en het duurde dan ook ruim een half uur, voor de drie mannen eindelijk het kleine rotplateau bereikten, waar zich zoeven het drama had afgespeeld.

De man die te paard op den tak had gezeten lag op den rug, als een gekruisigde.

— Een prachtig schot Brand! zeide Raffles koud, met een enkelen blik op den man. Jouw kogel schijnt hem midden in het hart te hebben geraakt!

En aan dit heerschap is ook niet veel meer op te lappen, mylord! zeide Henderson, die was neergeknield naar Laroche, en het lichaam had omgewenteld.

Ter linkerzijde van de borst was het herts-hoornen heft zichtbaar van een groot knipmes.

Laroche was door den stoot waarschijnlijk dadelijk gedood, en door den val was het wapen nog dieper in zijn lichaam gedrongen.

Aan een zijner jasknoopen, was een klein, glinsterend voorwerp bevestigd, en toen Raffles zich bukte, zag hij, dat het het teeken van de bende was — een kleine scorpioen, van metaal vervaardigd, en met goud-vernis bestreken.

Raffles richtte zich weer op, keek om zich heen, en zei:

— Zijn bagage? Maar natuurlijk — die hebben de schelmen meegenomen!

— Moeten wij hem althans niet begraven Edward? vroeg Brand op zachten toon. Hij is zeker een groot misdadiger geweest, maar toch — hij heeft met zijn dood alles geboet!

— Dat is nog de vraag Brand! zeide Raffles koeltjes. En hoe zou je hier een graf willen graven, in die harde rots? Laat het maar aan de natuur over, die dit alles het best besteld heeft! Zie maar!

Raffles wees naar boven, naar een vijf-, zestal kleine punten, die zeer snel grooter werden.

— Gieren! riep Brand uit, verbleekend.

— Ja, lammergieren, Brand, die hier, evenals in vele streken van ons Indië, de taak van

doodgraver op zich nemen. Binnen weinige uren zal er van deze lichamen niets meer over zijn dan het gebeente.

— Afschuwelijk! Neen, dat denkbeeld kan ik niet verdragen! riep Brand uit.

En hij greep het doode lichaam bij een der schouders, trok het naar den rand van den afgrond, en liet het naar omlaag vallen, en daar beneden verdween het lijk te midden van het hooge gras en het dorre struikgewas.

Hij liet het lijk van den bandiet volgen, terwijl Raffles toezag met een raadselachtigen glimlach om zijn lippen, en iets als verbazing en medelijden in zijn groote grijze oogen.

— Ik herhaal je, dat de gieren het beter zouden hebben gedaan mijn jongen, zeide hij tenslotte schouderophalend. En nu de anderen achterna voor zij ons kunnen ontsnappen!

— Dit is het pad, waarlangs zij zijn verdwenen mylord! zeide Henderson, die vooraan liep. Kijk, hier is een stukje van het gewaad van de vrouw, zou ik zeggen!

— Hij bukte zich snel, om een lapje stof van het rotspad op te rapen — en die beweging redde hem waarschijnlijk het leven, want juist toen hij zijn zwaar lichaam bukte, floot er een kogel over hem heen, die met een huiveringwekkend geluid platsloeg tegen den rotswand vlak boven hem.

— Terug! schreeuwde Raffles. Aanstonds terug, of het is met ons gedaan!

Henderson trok zich in allerijl weer terug en het was juist bijtijds, want een tweede schot knalde, en de kogel trof opnieuw de rots.

— Daar zitten zij! riep Brand opgewonden, wijzend naar een bergtop, een weinig ter linkerzijde van het rotspad, en op nauwelijks honderd-twintig meters verwijderd van de plek, die hun beiden noodlottig zou zijn geworden.

Het was duidelijk dat de bandieten daar een uitstekend strategisch punt hadden uitgekozen, vanwaar zij het rotspad gemakkelijk konden bestrijken, zonder zichzelf bloot te geven.

De drie mannen hadden zich weer haastig op het rotplateau teruggetrokken en beraadslaagden daar korten tijd wat zij doen moesten.

Het rotspad zouden zij onmogelijk kunnen volgen, zonder zich aan een wissen dood door den kogel bloot te stellen, want zij hadden blijkbaar met goede schutters te doen.

Er bleef dus nog slechts een weg over, en dat was, langs een tamelijk grooten omweg, naar beneden af te dalen, en dan weer naar boven te klauteren, naar een top, omstreeks even

hoog als die, waar de bandieten zich verschanst hadden.

— Laten wij vlug gaan! drong Raffles aan. De middag is reeds ver gevorderd, en de duisternis valt hier zeer snel in, en zou ons verrassen voor wij er op verdacht zijn.

— Wat zouden zij met die vrouw voor hebben? vroeg Brand, terwijl zij reeds naar beneden klauterden.

— Wat zouden kerels als zij zijn, wel kunnen voorhebben met een mooie, jonge vrouw, Brand? was de wedervraag van Raffles. Haar lot is natuurlijk niet twijfelachtig! En daar zij haar toch op den duur niet bij zich kunnen houden als een blok aan hun been, zoo is het gemakkelijk te raden wat haar boven het hoofd hangt.

— Het is een verraderlijk en slecht creatuur, mylord, die Zwarte Danseres zeide Henderson, onder het afdalen, maar zij blijft toch een vrouw en dat mogen wij toch niet toelaten!

— Zoo denk ik er ook over James, zeide Raffles, zonder om te zien.

— En ik ook! Zij moet gestraft worden, maar wij kunnen haar misschien wel aan de politie overleveren! riep Brand.

— Laten wij niet het voorbeeld volgen van den man, die de huid verkocht, voor hij den beer geschoten had, mijn waarde! zachte Raffles met zachte ironie. Bedenk dat wij hier tot alles in staat zijnde kerels tegenover ons hebben.

Zonder verder iets te zeggen klommen zij verder af en bereikten het dal en toen pas vroeg Brand:

— Zou die vrouw ook tot de bende van de Gouden Schorpioen behooren?

— Zij waarschijnlijk — en haar minnaar behoorde er in ieder geval toe! antwoordde Raffles. Wij zullen dit pad nemen — me dunkt dat wij zoo vrij gemakkelijk boven zullen komen. Laten wij trachten, een omtrekkende beweging te maken, voor het daglicht ons in den steek laat!

En opnieuw klauterde het drietal naar boven, thans langs een anderen weg, die betrekkelijk gemakkelijk viel te begaan, want hij voerde in zigzaggen, alsof hij door menschen zoo was aangelegd, langs de flanken van den berg naar boven, en geen enkele maal kwamen zij in het gezicht van de kerels daarboven.

En eindelijk, vermoeid en druiwend van zweet, bereikten zij den top, strekten zich lang uit, en kropen voorzichtig zoover als zij konden naar

voren door het gras, totdat zij een blik om zich heen konden werpen.

Zij konden wel den tegenover liggenden top zien, op nog geen tachtig meter afstand, maar van de bandieten zagen zij geen spoor.

Zouden de kerels de vlucht al hebben genomen?

Zij bleven wel een half uur zoo liggen, onzeker wat zij nu moesten doen, en scherp luisterend of zijn geen gerucht vernamen, maar aan de overzijde bleef alles doodstil. De zon was reeds achter een der bergtoppen verdwenen, en over drie kwartier zou de duisternis, zonder merkbaren overgang, volgen op een zeer korte schemering.

En eindelijk nam Raffles een besluit, en wel om naar den bergtop te trekken aan de overzijde, al leverde dit ook groot gevaar op.

Daartoe was het noodig, om een soort van diepen kloof heen te loopen, die nergens breeder was dan drie meters, maar waarover men toch niet kon heenspringen, zonder gevaar voor een doodelijken val.

Op de knieën kruipend, zich zoo goed mogelijk dekkend, ondernamen de drie mannen den bezwaarlijken toch, telkens even ophoudend om te luisteren.

En zij waren ongeveer halverwege, toen het drama op een even plotselinge als tragische wijze eindigde.

Van de plek waar zij nu in het hooge gras lagen, konden de drie mannen van terzijde zien in een soort van ondiepe kuil, gelegen achter de bergtop, waar de bandieten zich hadden schuilgehouden.

Die kuil of kom was zeker wel dertig meters lang, en eindigde plotseling aan den voet van een rotstop, omstreeks dertig meters hoog en moeilijk beklimbaar.

En toch beklom iemand de helling, ofschoon het onmogelijk scheen.

Het was de vrouw, het was de Zwarte Danseres!

De bandieten schenen de touwen te hebben losgemaakt waarmede zij geboeid was, zij had zich zeker bewusteloos gehouden — en nu ondernam zij een dolzinnige poging om te ontvluchten!

Haar lenigheid hielp haar daarbij, en zij had, in de snel vallende schemering, de helling reeds voor de helft beklommen, toen haar vlucht ongedekt werd, en op hetzelfde oogenblik bijna werden de vier kerels zichtbaar, die zich tot op dat

oogenblik achter een groot rotsblok hadden schuilgehouden.

Twee hunner begonnen vloekend en tierend onmiddellijk de berghelling te beklimmen, en de derde rukte met een woest gebaar zijn revolver uit den gordel en legde aan op de vrouw, die al een heel gemakkelijk doelwit aanbood voor een goede schutter.

Maar voor hij had kunnen afdrücken had Brand zijn geweer al aan den schouder gebracht en de man viel neer, als door den donder getroffen, met een kogel in de hersens.

En zoo verblind waren de anderen door hun woede, dat zij bleven doorklimmen, maar lang niet zoo vlug als de lenige vrouw, die als een gems voortsprong, tot zij den top bijna had bereikt.

Maar hier was het haar ook onmogelijk om verder te gaan — want plotseling, oprijzend over een lengte van wel drie meters verhief zich de wand loodrecht voor haar!

Zij zwaaide als waanzinnig met de armen, maakte een onwillekeurig gebaar naar haar revolvertasch, die leeg was, en toen — voor iemand goed kon weten wat zij zou doen — toen wierp zij zich als een tijgerin op de knieën, en rolde met alle kracht waarover zij beschikken kon, een rotsblok, door talloze regens vele eeuwen lang afgerond tot een kesteen van ontzaglijke afmetingen naar den rand van den smallen richel, waarop zij lag neergeknield, terwijl zij zich met haar voeten afduwde van den steilen rotsmuur.

Men hoorde duidelijk haar kreunende ademhaling bij die verschrikkelijke krachtsinspanning toen begon het rotsblok zich heel, heel langzaam om te wentelen — het zwaartepunt verplaatste zich — en voor de twee achtervolgers weer naar beneden hadden kunnen klimmen, of een stap terzijde hadden kunnen doen, had het ontzaglijke blok hen meegesleurd in de diepte.

Zij slaakten een luiden doodscreet, die door de bergwanden weerkaatst werd, en hunne lichamen rolden terzijde, steeds dieper, steeds dieper, terwijl de monsterke: hen als een levend wezen scheen te achtervolgen en hen nog daar beneden verpletterde onder zijn gewicht. . .

De laatste man stond als een steenen beeld met uit het hoofd puilende oogen, en liet zich zonder eenigen tegenweer te bieden door de drie mannen overmeesteren.

De vrouw kwam, alsof zij een slaapwandelster was met de grootste moeite overeind, en daalde toen wankelend de berghelling weer

af, nadat Raffles haar iets had toegeschreeuwd. Zij scheen half versuft te zijn.

Alles had zich in minder dan vijf minuten afgespeeld, en nu was plotseling het slot gekomen, onverhoeds, als het Noodlot zelf.

Raffles wendde zich tot den bandiet, keek hem een oogenblik strak aan en begon;

— Wij zouden je aan de rechters kunnen overleveren, man — en ik geloof dat je straf zwaar zou zijn, ofschoon ik niet weet wat je persoonlijk op je kerfstok hebt. Ik gevoel echter bitter weinig lust om die lange reis terug te maken voor jouw plezier, en — je kunt je eigen weg gaan! Maar, wij zullen zoo vrij zijn, onze voorzorgsmaatregelen te nemen! Je hebt genoeg aan je geweer om je te kunnen verdedigen, je revolver werp ik in den afgrond — daar gaat zij! maar je mes mag je ook behouden! Vriend Charles, hier is het geweer van dien man — klauter eens in dezen boom, en hang het zoo hoog mogelijk in een der takken.

Het was een tamelijk lastige klauterpartij, zelfs voor een acrobaat als Brand, en het duurde een kwartier voor hij weder op den grond stond.

— Hij zal er niet zoo gemakkelijk bij kunnen! zeide hij toen tevreden. Mooi zoo! En nu volgt ons beiden.

Zwijgend daalde een troepje van vijf personen langs den smallen bergweg naar omlaag, zijgend gingen zij beiden bijna een half uur ver, en toen pas gaf Raffles het pakje munitie aan den bandiet terug, die nog geen enkel woord gezegd had, en zeide:

— Nu kun je je geweer gaan halen — je zult ons nu niet meer kunnen schaden, maar ik zal je gezicht onthouden, man — en vind ik je nog eenmaal op mijn weg — bij den hemel, dan zal ik je niet sparen!

Nog steeds zijgend nam de man het pakje aan, waarin een zestigtal geweerpatronen zaten en begon den berg weer te bestijgen. Op het punt van achter een groot rotsblok te verdwijnen, wendde hij zich om, en toen pas sprak hij de dreigende woorden:

— Neem je in acht, wie je dan ook bent! Want vreeselijk zal de wraak zijn van de Gouden Schorpioen.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen!

Raffles haalde alleen maar de schouders op en het viertal ging zijgend verder, steeds verder, nog bij na anderhalf uur lang, totdat het troepje eindelijk een kraal bereikt had, gelegen aan den oever van een vrij breeden stroom, een zijtak van de Elandrivier.

Het was hier, dat Raffles een groote prauw huurde met het doel, zich met de vrouw in te schepen, die volkomen willoos scheen te zijn, en als versuft voor zich uitstaarde.

Toen zij in het vaartuig zouden stappen, door

vier roeiers bemand vroeg Brand zacht:

— Wat is er toch met die vrouw? Zij lijkt geheel versuft te zijn!

— Het is erger, Brand — de ongelukkige is waanzinnig geworden!

De volgende aflevering bevat:

BLACK MARY

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885